XIV. évfolyam 32. szám. Ára: 1 forint 1958. augusztus 7

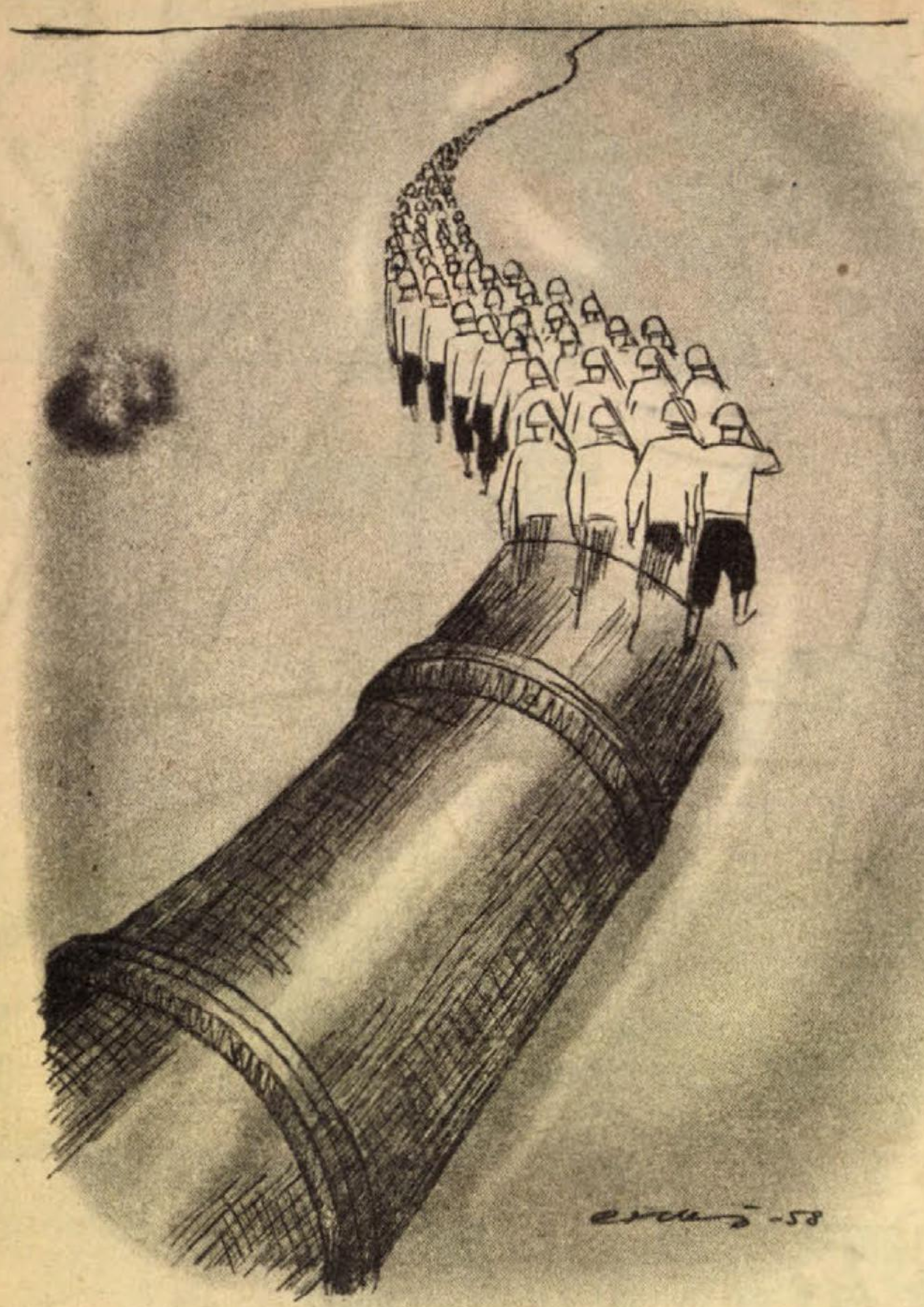

— És mondd csak, Pistike, ha megnősz, mi leszel?
— Nyaraló!

Szegő Gizi rajza

A bűvös olajvezeték

Erdei Sándor rajza

Egyenjogúság

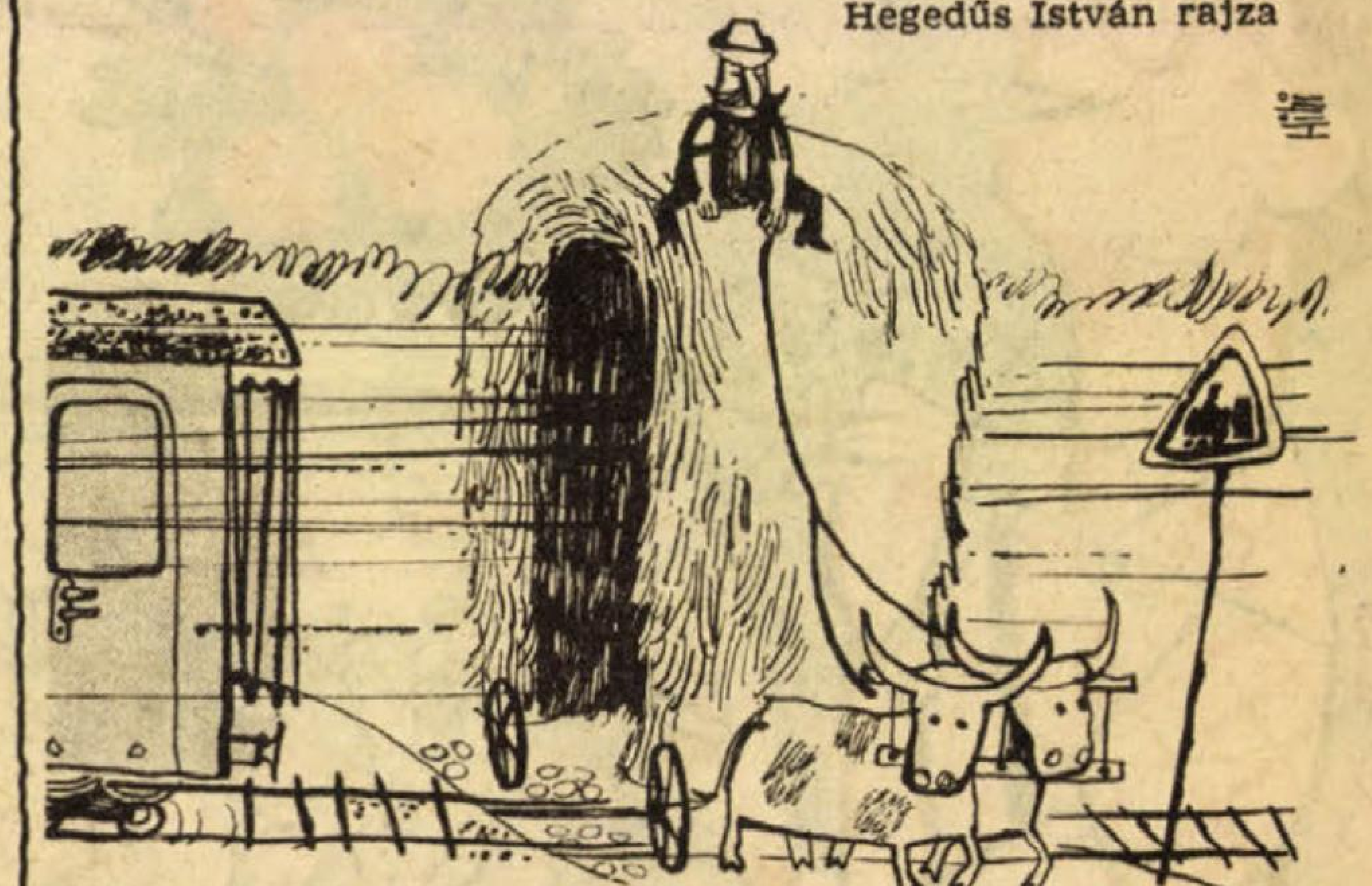
Vasvári Anna rajza

– Ne, ne, Margitka, igazán! A magamét én fizetem!

Egy kicsit elbóbiskolt az öreg

Hegedűs István rajza

Hajsza a hagyaték után

Sokáig bíztam abban, hogy Szabódy Miklós nemcsak ünnepelt, elismert író, hanem jó író is. Mindent megkapott az irodalmi élettől, amit csak lehetett. Kétszer tüntették ki a Vörösmarty-díjjal, egyszer Petőfi-koszorút kapott, 25-ik vígjátékának bemutatása alkalmával pedig ünnepélyesen átnyújtották neki a Molière-serleget. Mindenben résztvett, s még jól emlékszünk arra a feledhetetlen jelenetre, amikor ő nyitotta meg a nemzetközi balneológiai kongresszust. Mindig tudott valami meglepőt, valami mellbevágóan ünnepélyest mondani. Csillogtak a szemek a lelkesedéstől, amikor feltárta az irodalom és a balneológia közötti kapcsolatokat, rámutatott arra, hogy nincsenek elszigetelt jelenségek, elszakíthatatlan kötelékek kapcsolják össze a világ jelenségeit, s írónak, balneológusnak csak egyet kiálthat: „A harang érted is szól!"

Halála is méltó volt csillogó életéhez. A „Viharos csók" című zenés vígjátékának 100-ik előadása után rendezett díszvacsorán az egyik üdvözlő beszéd alatt a szívéhez kapott és meghalt. Temetésén mindenki ott volt, aki csak számított. Mégsem tudtam szabadulni attól a gondolattól, hogy Szabódy hátha mégis csak jó író volt, valami titkot őrzött a szíve mélyén ez az alapjában véve zárkózott, kifelé élő, de befelé hallgató ember. Hátha kettős életet élt, s talán mulattatta is őt a fonák helyzet, az emberek tájékozatlansága. Néha ugyanis volt egy-egy villanásszerű megjegyzése, amely meghökkentett: ennek az embernek nemcsak sikerei vannak, hanem gondolatai is. Hátha egyszer kiderül valami mélységesen nagy titok róla, s akkor az emberek majd szégyenkezve gondolnak arra, hogy akit életében méltatlanul ünnepeltek, tapsoltak, az alapjában véve nem is volt rossz író. Úgy hittem, nem ő az első, akit nem ért meg a kora s akit csak az utókor méltányol igazán.

Nagy izgalmat éreztem, amikor az özvegy meghívott, segítsek átnézni Miklós írásait, rendezzem hagyatékát, hiszen oly hirtelen távozott a drága, hogy önmagától, önmaga munkásságától nem volt ideje elbúcsúzni. Remegő kézzel kezdtem kotorászni gyönyörű íróasztalának fiókjaiban. Biztosan tudtam, sőt éreztem, hogy találni fogok majd valamit, ami Szabódy egész munkásságát merőben más megvilágításba helyezi. Egymás után borítottam ki a fiókok tartalmát, de nem találtam mást, csak gratuláló leveleket, szépen rendberakva, kritikákat betűrendes sorrendben, külön mappában voltak a heti-, külön mappában a napilapok bírálatai. Akkor még nem éreztem sem csalódást, sem csüggedést.

— Nincs ennek az íróasztalnak titkos fiókja? — kérdeztem az özvegyet.

Az a fejét rázta. Tovább kutattam. Végigkopogtattam az íróasztalt, s egy helyen üregesen kongó hang árulta el, hogy ott van a titkos rekesz. Sajnos, abban sem találtam mást, csak ékszereket, s egy amerikai biztosító vállalat dollárösszegű életbiztosítási kötvényeit.

— A drága ember, mi mindenre gondolt!... — sírt fel az özvegy.

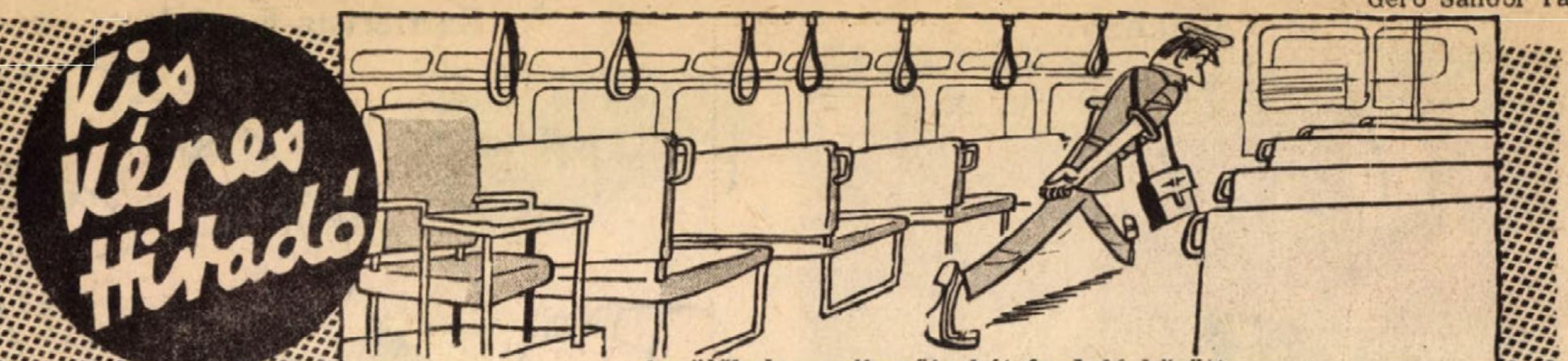
Tovább kutattam, mert nem tudtam elképzelni, hogy Szabódynak ne legyen irodalmi hagyatéka, ne legyenek izgalmas kísérletei, szíve mélyén fogant művei, amelyeket titokban alkotott, az éjszaka sötétjében, senkitől sem zavartatva. Nem tudtam elképzelni, hogy minden sor írását kiadták, előadták, felolvasták, szavalták, filmrevitték, megzenésítették. Lehetetlenség, mormogtam magamban, hogy Szabódy nem üzent semmit az utókornak, csak a jelenkornak. Átkozott előítéletre vall, a tárgyilagosság és a szeretet hiányára, ha egy írót csak a sikerei alapján ítélünk, s nem gondolunk arra, hogy az írónak mondanivalója is van, nemcsak témája, s írt olyasmit is, amire nem kötött szerződést, nem szólították fel rá, nem kapott előleget, nem kötöttek ki határidőt, hanem belső tűz világította meg előtte az alkotás útját.

Sokáig nem adtam fel a harcot. Felástam a kertet is. Búvárruhában átkutattam a kutat. Kimentem a Szabódy-villához közel fekvő keresztúthoz, ott ástam tovább. Maga Szabódy is bátorított. Egyszer ugyanis megjelent álmomban. Nagyon szomorú állapotban volt, sovány arcán a csalódottság, a boldogtalanság vonásai sötétlettek. Megfogta a karomat és úgy kérlelt:

— Csak ássál, csak ássál tovább... hátha... hátha...

Feleki László

Gerő Sándor rajza

Az ülőkalauz pihenője két forduló között

MEGJÖTTEK A NYARALÁSBÓL
– Tudtam, hogy kell itthon kenyérnek lenni!

ISMÉT SÜTNEK ÉJJEL A PÉKEK
– Már megint hol mászkáltál?
– Megvártam a friss kiflit!

KRUMPLICUKOR

Most jöttem haza a vonatról, feltettem rá az asszonyt és a gyereket. Elutaztak két hétre. Szalma vagyok, szalma! Most kialszom magam, reggel megorganizálom ezt az isteni magányt, hej, de vidáman leszek!

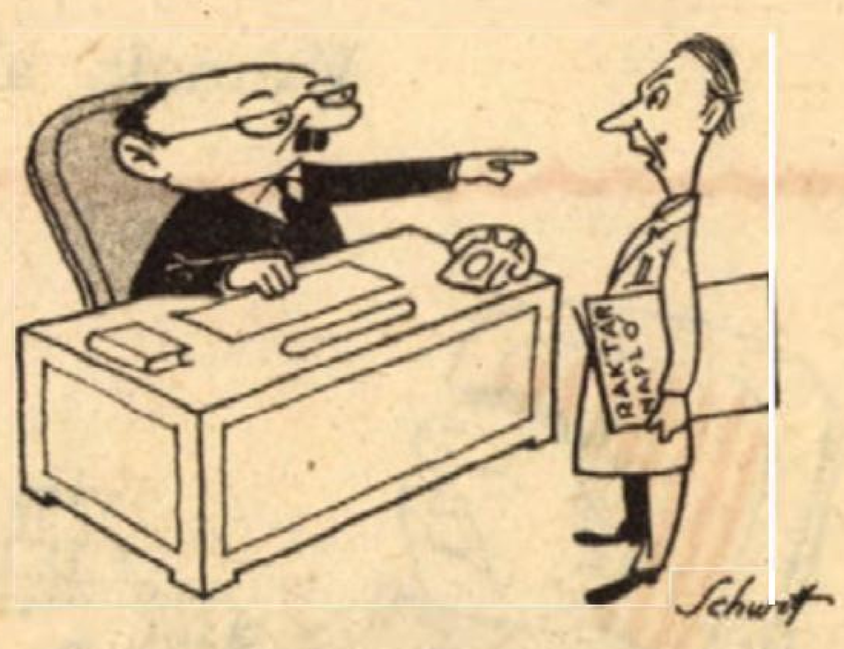
A csoda vigye el, hogy kell ezt a lepedőt kisimítani? Őnagysága igazán megágyazhatott volna két hétre előre. És ez mi? A nachkasznimra minden este kikészít valamit. Egy kis kompótot, gyümölcsöt, néha egy szelet maradéksüteményt. És most sehol semmi. Hát ez jár a szalmának? Jellemző. Ő most dorbézol, valószínűleg ismerkedési est van az üdülőben, én meg a spájzban valami édesség irányában kotorászok. Hopp, mi ez? Egy darab krumplicukor. Ha nincs más, legyen krumplicukor. Beleharapok. Kemény, mintha wolframmal ötvözték volna. Ez nem evésre, hanem különlegesen kemény csapágyak készítésére való. Hol egy kés? Még szerencse, hogy a kések megvannak, hogy a nagyságos asszony nem dugta el a családi ékszerek közé, persze, ő most bigint táncol. Mindegy, nyírjuk meg a krumplicukrot. Eccch! A kés foka lepattan a cukorról. Mióta állhat ez a neandervölgyi édesáru a spájzban? Hol a kalapács? Itt. Hupp! Vigyázzunk, ne az ujjamat, óvatosabban. Hupp! Ez jó volt, egy kis szilánk lepattant, így találhatta fel az ősember a pattintott kőből készült használati tárgyakat, mint például a pattintott kés, pattintott villa, pattintott cigarettaszipka. Hupp! Szépen szaporodik. Hupp! Jól van, nem kell átkopogni a falon, én sem kopogok, ha maguk éjfél után rádióznak, jól van, majd kalapács nélkül. Így. Hámozom, kopasztom, koptatom, forgácsolom, forgácsolom, forgácsolom, mi lehet az, hogy Forgácsoló Szerszámok Gyára? Mit forgácsolnak, szerszámot vagy krumplicukrot? No, kész. Barátságos kis kupac lett belőle, a kés éle olyan, mint a fésű, ha minden második foga kitört.

Nézem a krumplicukrot. Az emberi akarat győzedelme. A módszeres munka balladája. De mit csináljak vele? Utálom. Utálom, mint a hideg kelkáposztaszagot.

Ránézek a karórára, háromnegyed kettő. Az utca süket. Odalépek a nyitott ablakhoz és a néhai krumplicukor feldarabolt holttestét csöndesen, lassan kiszórom az éjszakába. A gyerek már biztosan mélyen alszik, őnagysága valószínűleg most táncolja a záróra előtti tangót, nekem meg végigcsurog egy könnycseppem az orromon. Lepottyan az utcára, a krumplicukorra.

Bondy Endre

Mindent meg lehet oldani!

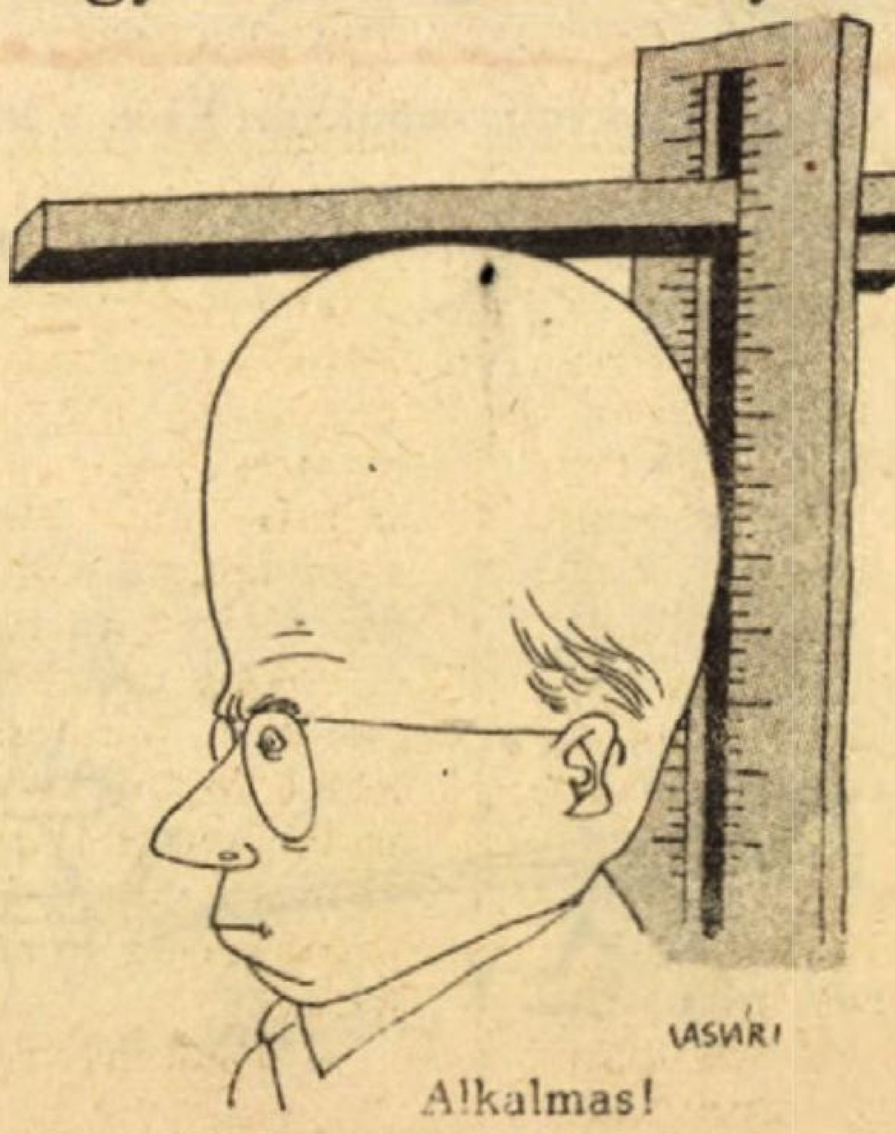
– Tíz láda vaj és tíz láda konzerv érkezett. A raktárunk tele van. Hova tegyük?

– A vaj elfér az udvari nyitott raktárban.

– És a konzervet hova tegyük?

– Ugyanoda, amikor a vaj már elolvadt.

Felvétel egy filozófiai tanfolyamra

Alkalmas!

Világot járt ember

Most érkeztek vissza Budapestre azok az IBUSZ utasok, akik huszonhárom napos tengeri társasutazáson vettek részt. Egyik régi ismerősöm is ezen a hajón utazott. Mindig tudtam róla, hogy szeret jól enni, hogy úgynevezett „gyomorember", ezért nem is lepődtem meg, amikor így lelkendezett:

— Remek volt a hajón a rák! Szenzációsan készítette el a szakács.

— És Isztambul? — kérdeztem.

— Ott valami édes szósszal leöntött, apróra vagdalt húst ettünk. Nem ízlett.

— Mégis, mit láttál a Boszporusz mellett?

— Láttam egy éttermet, ahol sült csigát lehet kapni.

— Athén?

— Nagyon érdekes város. És a környéke! Az Akropoliszon párolt kecskehúst árulnak mézzel.

— Hol jártál még?

— Nápolyban. Ott ettem egy hirtelensültet! Mondhatom, a szakácsművészet remeke volt! Háromszögalakúra vágott róseibnit adtak hozzá.

— Génua?

— Szörnyű feketét adtak Génuában. Olyan volt, mint a víz.

— Mit láttál Marseilleben?

— Várj egy kicsit... Marseille, Marseille. Már emlékszem. Volt ott egy kávémérés, ahol tejes fügét árultak. Nem is volt rossz.

Utazásának élményeit így összegezte:

— Három kilót híztam. Legközelebb részt veszek egy tengeri körutazáson, amely Kairót is érinti. Hallottam, hogy ott minden jobb vendéglőben vörösborban főtt ürühúst főznek. Akik ettek már belőle, azt mondják, felejthetetlen!

Palásti László

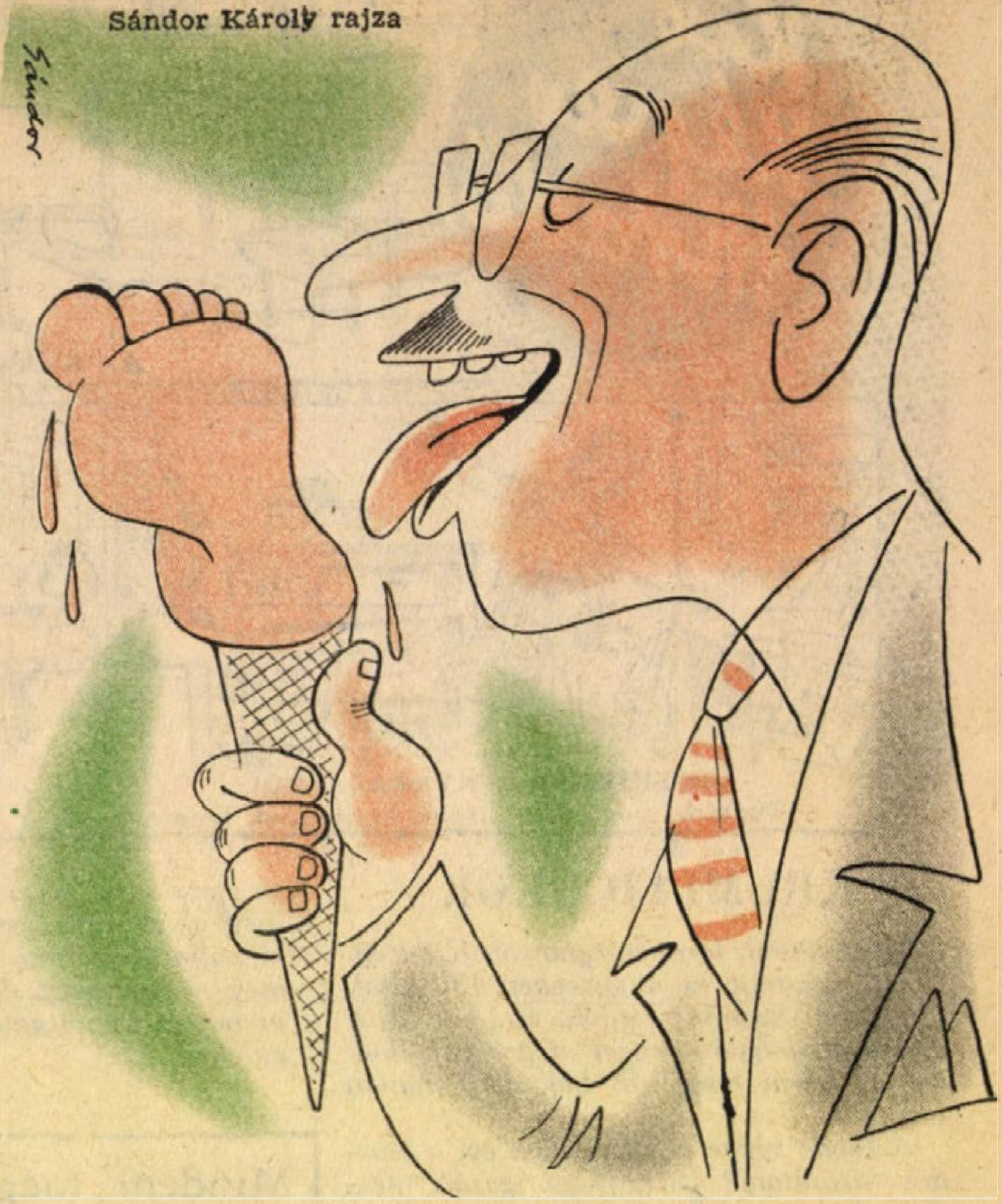
Csúcstalálkozó...

Vasvári Anna rajza

Karrierista-fagylalt

Sándor Károly rajza

Javaslat

A kölcsönzőbolt hálózat már
Eláraszt nálunk sok vidéket,
Kölcsönöznek itt porszívókat,
Gumimatracot, mosógépet.

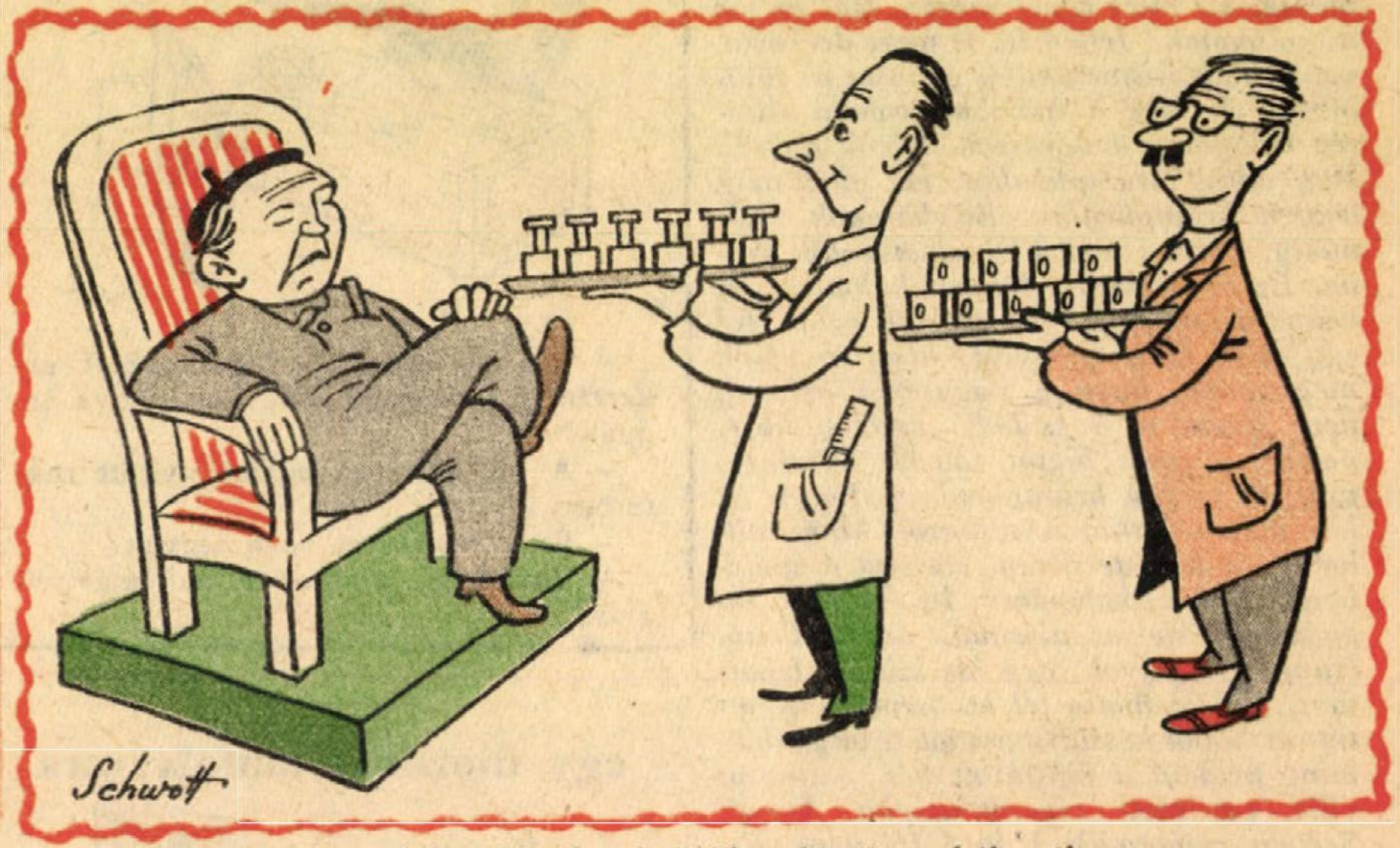
De kölcsön adnak kvarclámpát is,
S mert csónakázni is szeretnek:
Kajakokat is kölcsönöznek
A kajakosabb ügyfeleknek.

Kölcsönzőbolt már csak egy kéne,
Ilyet is sokan nélkülöznek:
Ahol a sok-sok kölcsöndíjra
Valami pénzt is kölcsönöznek.

Hidvéghy Ferenc

Vannak, akik így képzelik...

Schwott Lajos rajza

– Parancsolj, szakikám! Ezek a legjobban fizető munkák, válogass ...

Majdcsak belejön

A fiatal újságírót oktatgatja a szerkesztője:

— Tudja, kérem, nem jó az, ha az újságban ilyeneket írunk, hogy *ma,* meg *tegnap.* Az újság hamar elavul s holnapután már senki sem érti a dolgot. Ami most ma, az holnap tegnappá válik. Azt kell írni, hogy szerda meg péntek. Megértette?

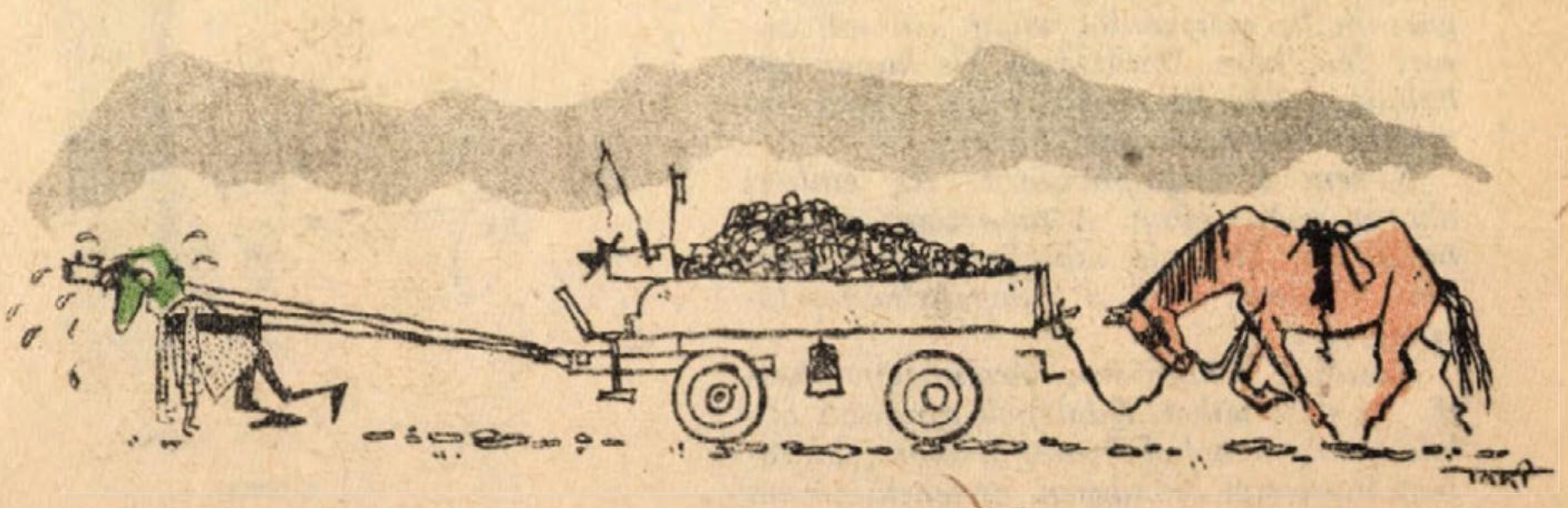
— Persze, hogy meg.

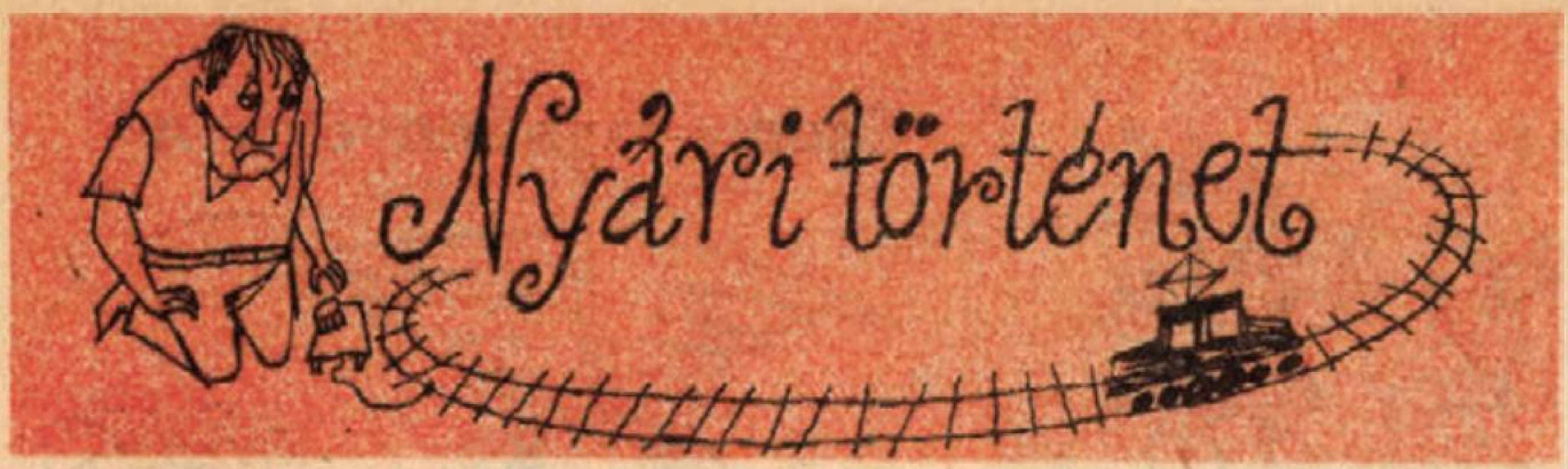
A fiatal ember egy óra múlva hozza a cikkét, a következő bekezdéssel:

„A munkások vérrel szerzett jogait nem lehet lábbal tiporni a *szerdai* világban."

Az állatbarát

Takács Zoltán rajza

Nyári történet

1.

Zorkay Elemér, férj, író és családapa ezúttal végleg kijött a sodrából.

— Azt a zivataros, kútgémen pöffeszkedő kutyamindenségit! — üvöltötte rákvörösen. — Hát lehet itt dolgozni? Hát otthon ez? Az egyik fiam bömböl, mert a másik fiam nem hagyja villanyvasutazni. A másik fiam bömböl, mert azt akarja, hogy én legyek a váltóőr. Mondd, édes egyetlen tündérkém, szívem Iluskája — fordult a feleségéhez —, neked nincs valami kívánságod? Úgy emlékszem, holmi nagytakarításról duruzsoltál az imént. Vikszeljem fel talán a parkettet? Vagy ablakot tisztítsak? Hát nem! Nem! Elég volt! Végeztem.

Zorkay Elemér, a férj, író és családapa hóna alá vágott egy halom kéziratpapírt, elment az irodalmi kávéházba és megírta készülő regényének két újabb fejezetét.

2.

Másnap három beutalót szerzett és harmadnap reggel kikísérte szeretteit a vasútállomásra.

— Két hét nyugalom — sóhajtotta boldogan hazafelé, és jókedvében, famentes kéziratpapírt vásárolt a sarki Ápiszban, készülő regénye számára.

3.

Este hétkor kissé tűnődve csavarta vissza töltőtollára a kupakot. Ötödik fejezet — olvasta el még egyszer, amit reggel kilenc óta a gyönyörű kéziratpapírra írt. Aztán kiment a konyhába, és evett két villával a tegnapról maradt uborkasalátából.

A villanyvasút még ott volt a szobában. A férj, író és családapa a váltó mellé térdelt, rövid jelentést adott egy képzeletbeli állomásfőnöknek és elindította a szerelvényt. A hibás váltóállásból származó első katasztrófa után viszont azonnal kikapcsolta az áramot.

— Aha! — kiáltott fel hirtelen. Hóna alá vágta a hófehér papírcsomót, elment az irodalmi kávéházba és éjfélig figyelte a márványasztal bonyolult erezetét.

4.

Másnap reggel tüzetesen végigjárta a lakást. Áttanulmányozta a vikszelőkefe konstrukcióját és a zöld fotelt áttolta az egyik szobából a másikba. Tiszta zsebkendőt vett elő a szekrényből. Megállt a szoba közepén és megszámolta a képeket a falon.

— Furcsa — mormolta később.

Ténfergett egy darabig. Egyszerre felcsillant a szeme.

— Azt a zivataros, vasporos, kútgémen ... — kezdte lelkesen, aztán abbahagyta. Legyintett.

A kéziratpapír hófehéren, sőt famentesen röhögött az íróasztalon.

Kiment a konyhába és megevett négy villa uborkasalátát.

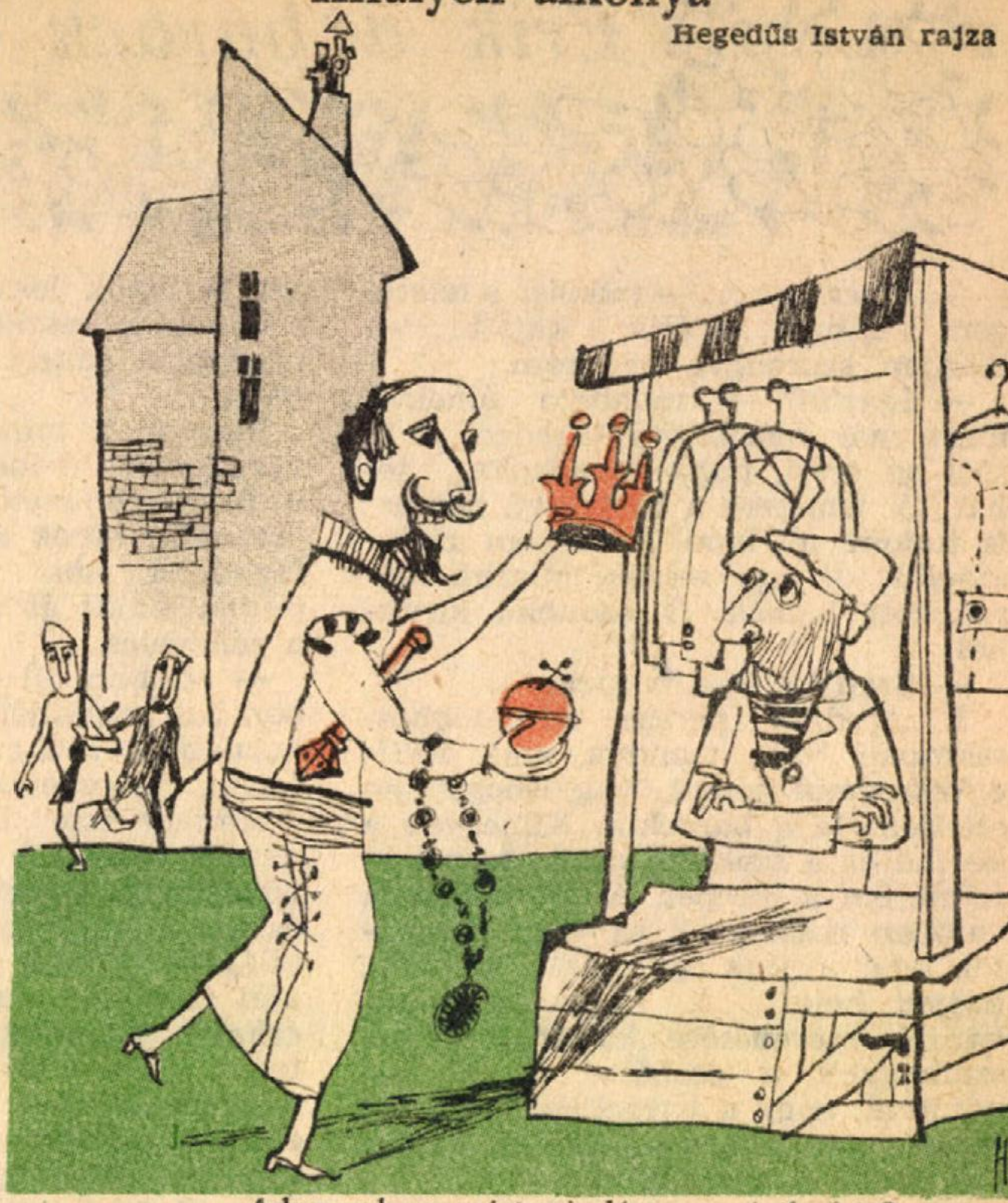
5

Zorkay Elemér, a férj, író és családapa — unatkozott. Kiderült, hogy a magányt sem bírja.

Nádasi Antal

Királyok alkonya

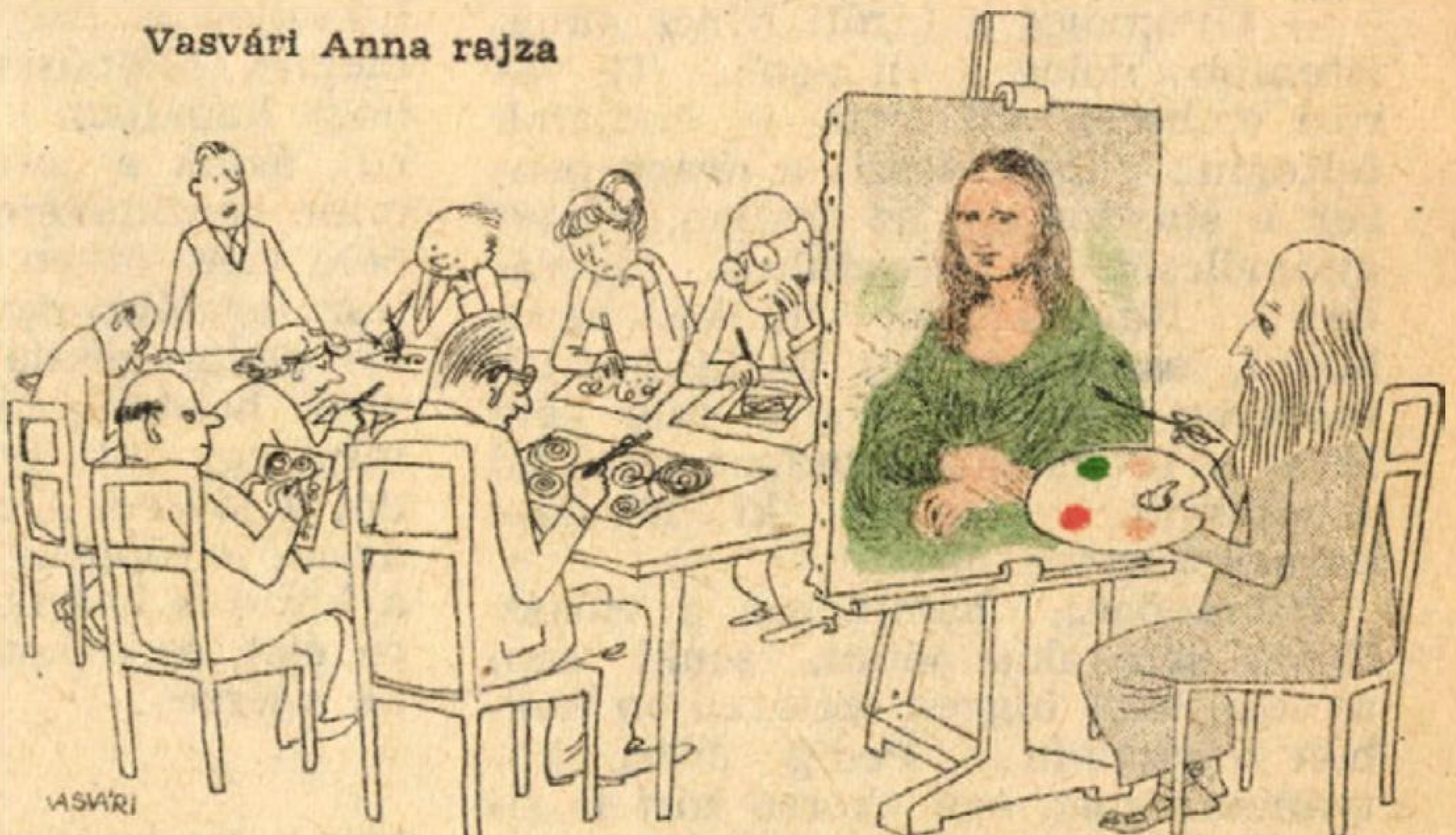
Hegedűs István rajza

– Adna nekem ezért mindért egy civilruhát?

Ha unalmas az értekezlet...

Vasvári Anna rajza

... virulnak a művészetek

Magyar népviseletek 1958-ban

Szűr-Szabó József rajza

Hajdúsági

Mezőkövesdi

Balatonmelléki

Érik a barack

— Fiacskám... — mondja a feleségem a minap — érik a kajszi... — Közben szorongva néz rám.

— Igazán? — mondom álnokul, mert már napok óta szedem a fa alól az érett, puha barackokat, tehát jól ismerem a helyzetet. Sőt azt is tudom, mi lapul feleségem szavai mögött, de úgy teszek, mintha szórakozott lennék. Ő azonban kirukkol:

— Szedjük le a barackot...

A „szedjük" persze női többesszámban van mondva, ami férfiegyesszámot jelent, vagyishogy én szedjem le a barackot. Kimegyek a kertbe és a szakértő gazda szemével felmérem a terepet. A két elülső fa valóban roskadozik az érett baracktól, lehet rajtuk egy mázsa, az ördög bújjon bele... A hátsó ananászbarack szerencsére kiszáradt. Viszszamegyek a szobába és közlöm nőmmel, hogy a baracknak még két napra van szüksége. Aztán sunyin folytatom a munkámat.

Másnap nyakamba veszem ismerőseimet és rokonságomat. Csodálatos ékesszólással beszélek, mint a legjobb hózentrágerügynök:

— Gyümölcs a fáról! Nincs annál istenibb dolog a világon... Ti, városi emberek, ezt nem is tudjátok felfogni... Csak veszitek drága pénzen a standon azt az éretlen, rohadt gyümölcsöt és felfordultok kolerában... Nálunk? Fel sem kell ágaskodni, leszakítasz egy tiszta, gusztusos érett barackot, a szád tele lesz lével és aromával, testedben szétárad a vitamin... Gyertek ki hozzánk barackszüretre, Jóska!

Hümmögés, hámmogás a válasz. Senki sem akar jönni, senki sem akarja, hogy ingyen szétáradjon ereiben a vitamin... Pedig Józsi bátyámnak még egy korsó sört is fizetek, hogy kedvet csináljak a dologhoz, mert három zabálós kölyke van, azok megennének legalább tíz kilót, az is tiszta haszon. De Józsi bácsi megmondja áperte, hogy neki drága a potyabarack, mert öt személyre utiköccség ugyebár, meg a ruha is kopik.

Másnap veszem a létrát és nekitámasztom a fának. Sajátságos dolog! Én egyre nehezebben mászom fel a fára, és ez a piszok fa egyre több barackot termel. Szerencsére a feleségem is segít, mert lent áll a fa alatt és mutatja, hova másszak, ahol még van barack. Amikor minden épkézláb kosár és vájdling tele van gyümölccsel, kétségbeesetten meredünk rá. Mi az istent csinálunk ennyi barackkal!? Én ugyan nem eszem belőle egy falást sem, mert kólikát kapok tőle, a feleségem dettó... Pedig milyen gyönyörű! És milyen sok... Nőm azonban nem az az asszony, aki megijed a saját árnyékától. Rögtön a helyzet magaslatára emelkedik. Kis cédulákat rak a kosarakra, szétosztja a barackot rokonaink és ismerőseink körében. A legnagyobb kosárra kijelenti, hogy azt befőzzük lekvárnak és én már rohanok is reszkető inakkal üveget, madzagot, cukrot és celofánt vásárolni.

Másnap a mindent elborító lekvárszagból menekülve, megkezdem a barackok szétosztását. Mindenütt megnyúlt arcok és riadt tekintetek fogadnak, amit csak másodpercek múlva alakít át álszent lelkesedéssé a jónevelés.

— Jé, barack! — mondják, miközben azt gondolják magukban: ehhez legalább öt kiló cukor kell, az hatvan forint, gebedjetek meg...

Amikor este fáradtan, de barack nélkül megtérek otthonomba, nőm büszkén áll a lekváros üvegek között és közli, hogy az idei lekvár jóval világosabb, mint az a harminc üveg, ami tavalyról maradt. Közben megérkezik Málnássy úr is, aki permetezni jött a körtefát. Most permetez negyedszer, mert elképzelni is borzalmas, mennyi ellenség támad arra a szerencsétlen gyümölcsre, míg beérik. Gomba, penész, rák, var, lisztharmat, tetvek, molyok, pillék, bogarak és gyerekek, nem szólván az amerikai szövőlépkéről, amely politikailag is helytelen... Mielőtt elmenne, Málnássy úr lelkemre köti, hogy kapáljam ki a gyomot a fa körül, ássak a „csurgó" alá egy harminc centiméteres árkot és hordjak bele vagy ötven vödör vizet, akkor lesz legalább egy mázsa körtém... Én pedig nekilátok kapálni, ásni, vizet hordani, léhán és felelőtlenül, mint egy buta tyúk... aki nem gondol a jövőre... aki nem tudja, hogy az idő elröppen, a szépség elillan és a körte is beérik egyszer, mert ilyen az élet, és akkor kezdhetem elölről az egészet...

Gádor Béla

Mindenféle

A gazdag emberek a legtakarékosabbak. Ahhoz ugyanis, hogy valaki a fogához verje a garast, fog és garas kell.

*

A tökéletes embernek van egy visszataszító hiányossága: nincsenek hibái.

*

Az embereket úgy kell venni, amilyenek lehetnének.

*

Micsoda műveket tudna alkotni X, ha nem lenne beteg! Micsoda műveket tudna alkotni Y, ha nem inna! Micsoda műveket tudna alkotni Z, ha nem lenne tehetségtelen!

F. L.

Csoda a mennyekben

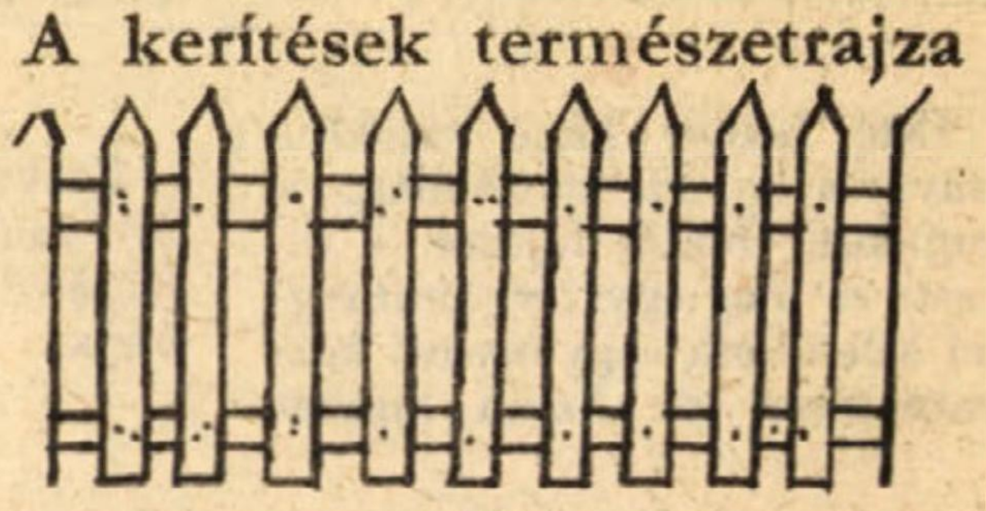
– Jé! Helikopter!

Sajnos, igaza van

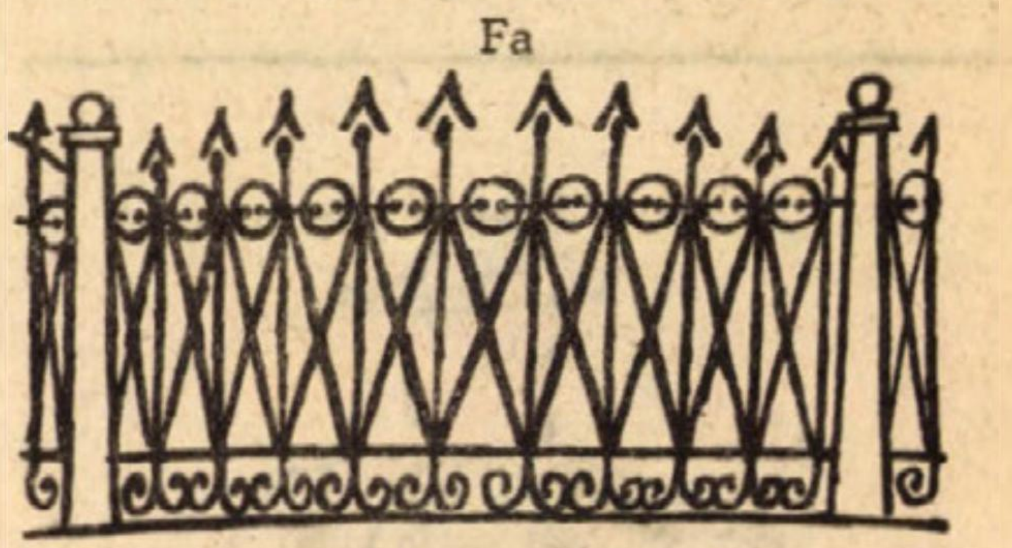

A szúnyog: A szabadtéri színpadok közönsége a mi profilunkba tartozik!

A kerítések természetrajza

Fa

Vas

Büntetendő

HÁROM GRÁCIA

Szobát kerestem, de mindhiába.

A legszerényebb főbérlő még az volt, aki csak a kék Mauriciuszt, csak egy aldunai hajóút árát és csak egy éjszaka történetét kívánta tőlem, Lollobrigidával. Természetesen fényképekkel kellett volna e nagyszerű kalandot igazolnom.

Ez még szerény ember volt és azt hittem, hogy nála szerényebbet nem találok a földkerekségen. De kellemesen csalódtam. Özvegy Micsodáné igen előzékenyen fogadott és rögtön bevezetett a kérdéses szobába, amely különösen kitűnt lakályosságával, mivel az nem ronda, széles és alacsony szoba volt, hanem lendülete volt, mennyezete valahol a sötétségben veszett el, viszont aludni csak állva lehetett volna.

Micsodáné megmagyarázta, hogy ez tulajdonképpen kollektív helyiség, mármint hogy Kicsodáné és Vicsodáné is érdekelt benne. Ugyanis mindhármuk ablaka idenéz.

Amikor ezt nem értettem egészen, röstelkedve, hogy ilyen nehéz felfogású vagyok, türelmesen elmagyarázta, hogy ez a romantikus helyiség nem más, mint egy világítóakna, amit a vici volt szíves deszkával befedni. Így hát a bér, ami nem is volt magas különösképpen, csak hatszáz forint, háromfelé megy és természetesen a segédházfelügyelőnek esetenként külön kell fizetni a javításért, amikor az erősebb szél elviszi a deszkákat.

Meg is elégedtem volna mindennel, csak azt bátorkodtam megkérdezni, hogy itt miképpen lehet megoldani az alvást. Micsodáné láthatóan megsértődött a kérdésemen, mert kijelentette, hogy e lakályos kis kéményben aludni nem szokás. Itt csak azok lehetnek a albérlők, akik nem laknak itt. Ezt nem értettem egészen, de Micsodáné megmagyarázta, hogy olyanok szokták kivenni ezt a szobát, illetve kutat, esetleg kéményt, akiknek az a lényeg, hogy Budapesten legyenek bejelentve. Egyébként ő, mármint Micsodáné, a kecskéjét szokta tartani benne.

Mégegyszer körüljártam a különös kis lakosztályt, amikor rettenetesen bevertem a fejemet valamibe. Micsodáné közölte, hogy az nem más, mint egy nagy kampó. Azon szoktak lógni a sonkák, kolbászok meg egyebek.

Sajnos, most már nem használhatja, undora van, mert amikor egy érdeklődő volt itt, nagyon csúnyán kijátszotta. Szegény Micsodáné valamiért kiment és mire visszajött, az a valaki a kampóra sürgősen felakasztotta magát.

Egyébként, mint közölte, főbérlő is lehetek itt, csak Vicsodánét kell elvennem, aki hetvenhárom éves, vagy Kicsodánét, aki tulajdonképpen még lány, de hogy iparát jobban, szabadabban gyakorolhassa a sarkon, hát szüksége volna valami hivatalos férjre.

Még ő, özvegy Micsodáné sem zárkózna el a házasság elől, legalább megtakarítaná a három lehordó bérét, akik annyit visznek el szűkös keresetéből, mivel szénpincéje van.

Így hát minden rendben volna, csak még nem döntöttem, hogy melyiket vegyem el a három közül?

Darázs Endre

Jaj, az a tűsarok!

Schwott Lajos rajza

– Kisasszony, nem akar leszállni?
– Én akarok, de a cipőm nem...

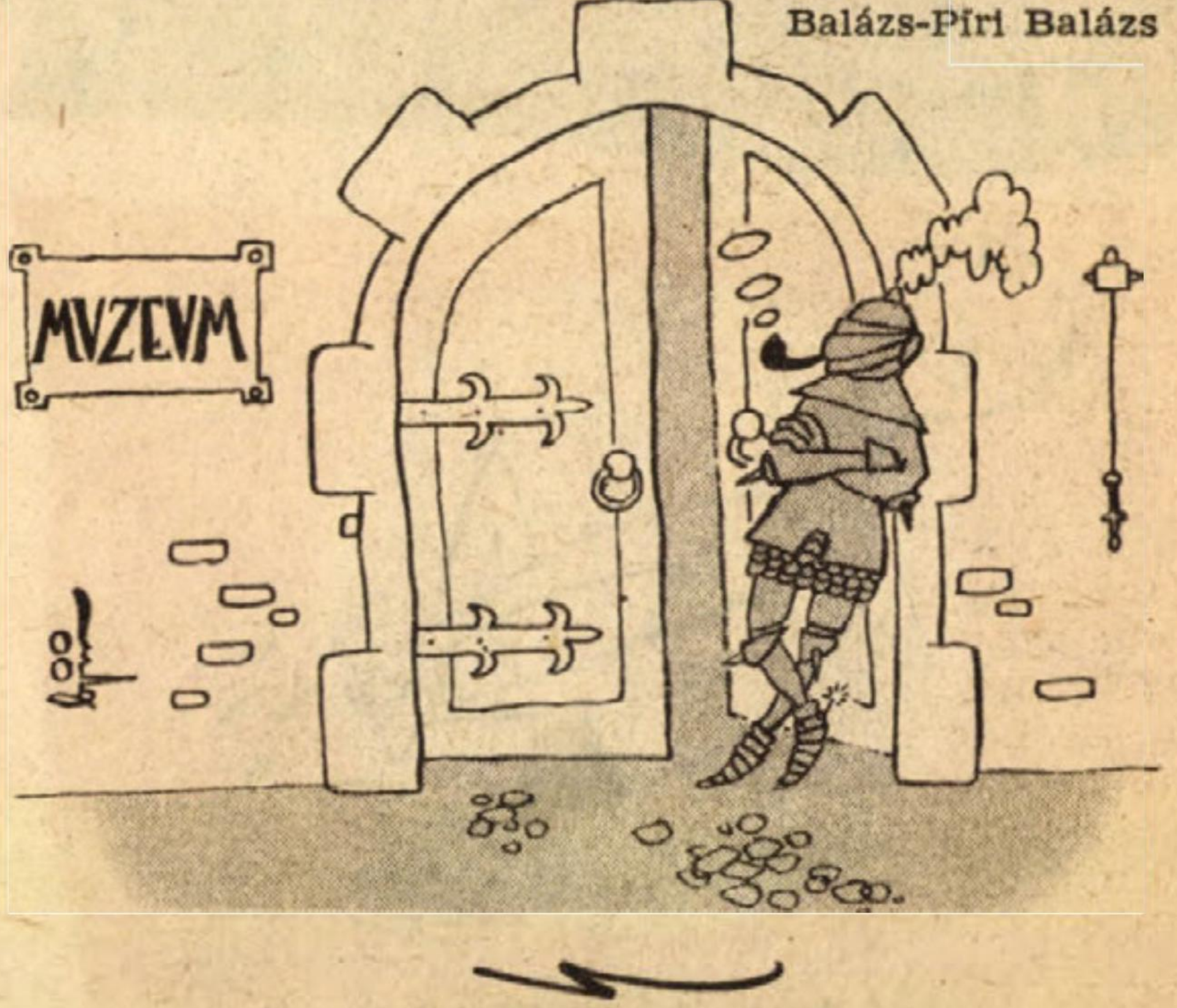
Pusztai Pál rajza

– Te Kati, éppen most, amikor rajtunk, vasutasokon az ország szeme?

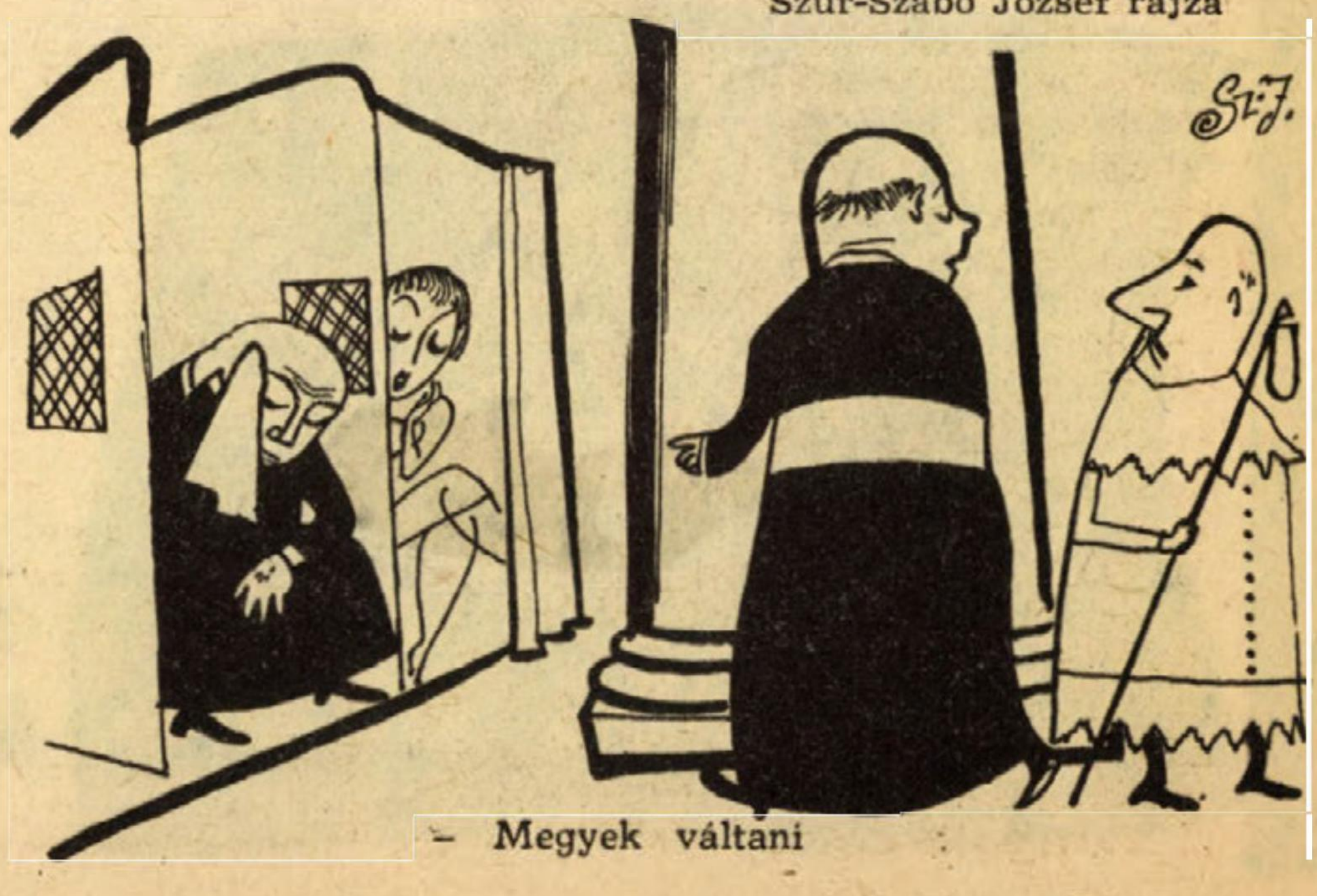
Uborkaszezon

Balázs-Piri Balázs

Sok közlendője van...

Szűr-Szabó József rajza

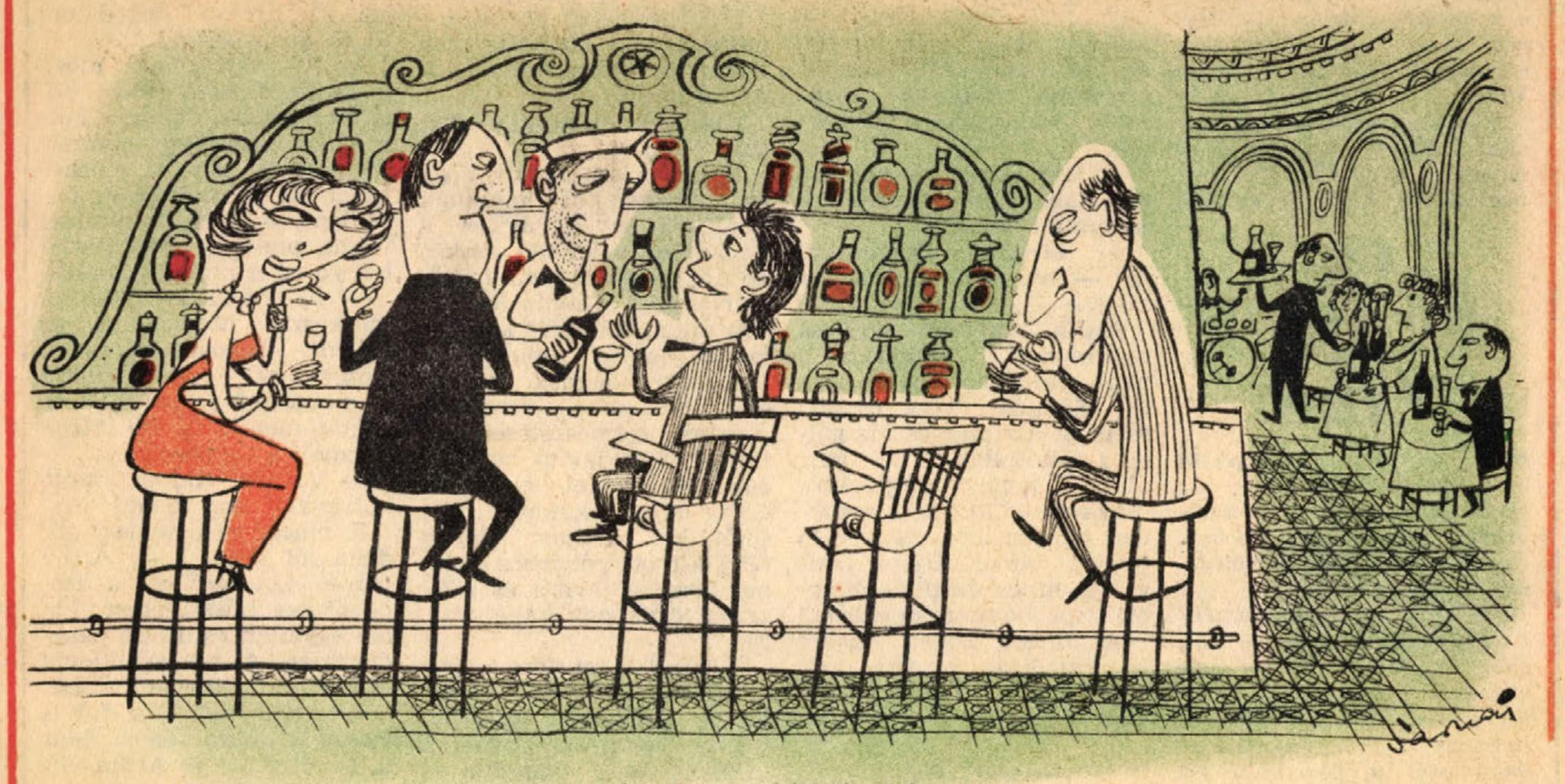

– Megyek váltani

Pusztai Pál rajzai
A BALATONI FLOTTA napja
könnyű cirkáló
partvédelem
búvárnaszád
tengerészgyalogság felvonulása
vízalatti akna
anyahajó
partraszállási gyakorlat

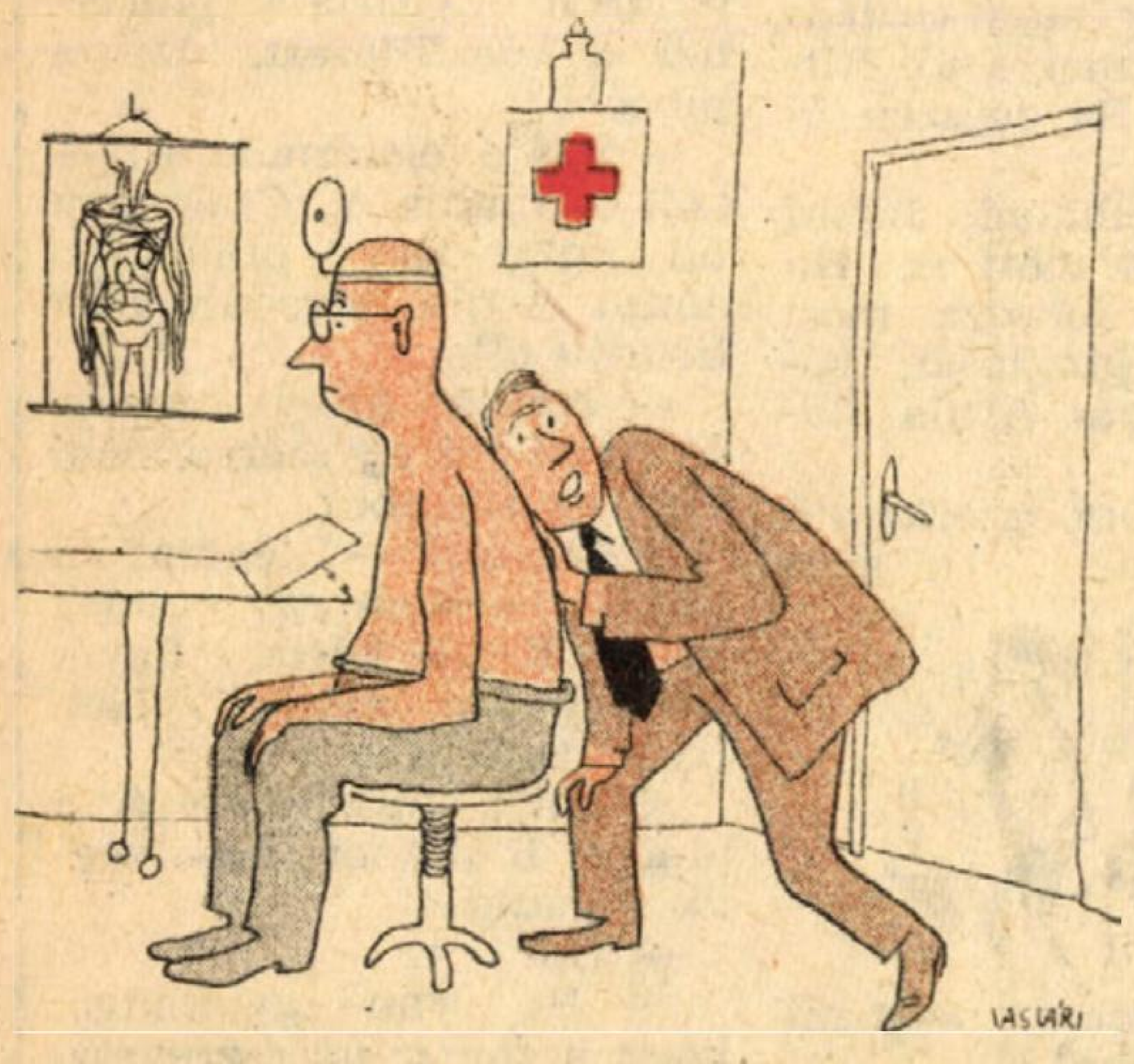
Fiatalok a pesti éjszakában

Várnai György rajza

Javaslatunk a megfelelő berendezésre

Túlterheltek az orvosok

A páciens: Maga pihenőre szorul, doktor úr . . .

Diadal!

– A Manci meg fog pukkadni, hogy ilyen feszülő halásznadrágom van!

LEVÉL a sértett hiúságtól

Kedves Fiókvezető úr!

Az Ön uralma alá beosztott előadó büszkeséggel vette tudomásul, hogy őt szemelték ki egy vidéki ellenőrző túrára, és efeletti örömében nagy odaadással és igen jól végezte el kitüntető küldetését. Ez időtől kezdve Ön hétről hétre ismét rábízta a vidéki ellenőrzés megtisztelő feladatát. Bár nem csekély nehézséget jelentett számára, hogy napokig távol legyen népes családjától és megfossza otthonát attól a háztartásbeli tevékenységtől, melyet feleségének rendszeresen nyújtott — az Ön előadója derekasan helytállt.

Félév múltán azonban mégis kénytelen volt Önhöz fordulni és azt kérni, hogy most már küldjenek helyette vidékre mást, mert felesége az ő közvetlen közreműködése nélkül nem képes három gyereket rendben tartani, hivatalba járni és a háztartásról is gondoskodni. Elítélendő érdektelenségre vall, hogy Ön előadójának indokolt kérését figyelemre sem méltatta, pedig Ön nagyon jól tudta, hogy a kényelmesebb családi viszonyok között élők közül számosan szívesen vállalták volna a napidíjat tekintve hasznos vidéki kiküldetéseket.

Mi mást is tehetett volna, kedves uram, az Ön derék előadója: hetenként négy napig családjától távol járta továbbra is az országot és mikor újabb fél esztendő múltán ismét hiába ostromolta Önt kérése méltányos elintézése érdekében, merész elhatározással felkereste az Ön hivatali felettesét, aki kellő és emberséges vizsgálat után huszonnégy óra alatt megoldotta a problémát: utasította Önt, hogy mást küldjön vidékre derék előadója helyett.

Ön azóta, kedves fiókvezető uram, előadójának azt a vakmerőségét, hogy feletteséhez fordult, minden eszközzel megtorolni igyekszik és érthető, ha e nemesnek nem minősíthető törekvését a nyilvánosság előtt gondosan titkolja, miközben ezt mézédes magatartásával leplezi. Ennek ellenére se csodálkozzék azonban, ha felettesei a következő kérdésekkel fordulnak majd Önhöz:

Milyen címen állítja előadójáról, hogy

a) hazudott és félrevezette az Ön közvetlen főnökét, amikor panasza orvoslása céljából hozzáfordult;

b) iszákos és éjjeli mulatóhelyeken, női társaságban dorbézolja át az éjszakákat;

c) gorombáskodik az ügyfelekkel és csak azokat juttatja — még hiánycikkben is — bőséges árukiutaláshoz, akik valamilyen módon lekenyerezik?

Engedje meg, hogy ezek után én is feltegyek Önnek egy kérdést. Mit fog Ön cselekedni, ha most ismét „átnyúlnak” az Ön feje felett, sőt ez alkalommal a feje alatt is, a kabátgallérjánál?

Erre vár választ tisztelő híve:

Földes György

Tersánszky J. Jenő:

A javító fekete

A római költő azt énekli: „Ércnél maradandóbb emléket állítok most" ... Már hogy annak az arra érdemes személynek, akiről, vagy akihez versét körmölni készül a római költő.

Hát hogy jelen soraim ilyenek? Abban nem tudom: mennyire merjek bízni? Ellenben abban, hogy az emlékezésre érdemes személyekről írok, azt föltétlen állom. Az egyik József Attila, a költő, a másik, ne vegyék zokon, Kraszner Menyhért, a volt Japán kávéház tulaja...

De mit magyarázgatnék? Ezer és ezer ismerője él még ennek az érdekes helyiségnek, a festők asztalával és költő, író, színész, artista, bookmaker nyüzsgésével... Magyarázza önönmagát a következő kis eset...

*

A Japán átmenetileg majdnem üres... Hátul, a konyha és mellékhelyiségek berkei között, a telefonos kaszinózik az újságossal és trafikossal. Krasznerné a kasszában beszélget egyik szakácsnőjével, és Kraszner valami üzleti számítást kínoz a mákszemnyi, nyitott ajtajú irodában... A pincérek lézengenek, rendezgetnek... A reggelizők már rég távoztak, de az ebédutáni feketézők ideje még messze van... Csak úgy tizenkettő felé jár...

József Attila nyit be a kávéházba. Arca sápadt, komor, csüggeteg. Koszlott télikabátja alá dugta a nagy csomagot, hogy át ne ázzék a papírja a künn tomboló hóförgetegben. Ezt a papiros csomagot ledobja Attila a legközelebbi asztalra. Szusszant egy keserveset, szétnéz a néptelen kaffában és leül.

Egyik pincér ott áll a bejárathoz közel levő pincerácson. Onnan, a pincéből áramlik föl a kávéház fűtése. Attila megpillantására a pincér nem mozdul el a rácsról, csak átkiált neki:

— Hozzak valamit? Mit hozzak?

Attila bontogatja közben a papírcsomagot. Reggeli-ebéd-uzsonna-vacsora van benne, ahogy elkeresztelte. Nagy darab kenyér, kis darab füstölt szalonna, ötdekás. Haza csak este megy, nagyon messze lakik. Halálosan fáradt. Végigkilincselte délelőtt az összes szerkesztőségeket és minden más pénzforrást, de egy vasat sem sikerült szereznie. Borongó tekintettel válaszolja a pincérnek:

— Egy nagy kávét. De nix hab. Fölet tetessen rá, amennyit lehet.

— Meglesz, szerkesztő úr! — bólint a pincér és megy.

Attila mintegy étkezési nyitánynak, beleharap a nagy, puha marciba és nyeli. Közben kéziratpapírt csap az asztalra és vizsgálja a töltőtollát... Ez már olyan gépi, megszokott ténykedés. Ott tart a zsebében egy csomó eladnivaló remek verset. Újabb írnivalója nincs. Legföllebb arról írna, hogy: minek írna?

A pincér ezalatt odaért a kávéház konyhájának nagy„ kiadó ablakához. Így kiált be rajta:

— Nagy kávé! Nix hab. Nix tej. Sok föl. Fele kávé, fele föl.

A furcsa rendelésre fölfigyel Kraszner a könyvelő lapjáról és érdeklődik:

— Ki jött?

— Tetszik gondolni! Attila. Egy kiló kenyeret rakott az asztalra, két napszámosnak nem sok és egy gyermekfalás szalonnát. Nagyon flamós lehet.

A flamó csibészül éhséget jelent. És hozzá a pincér a kikukkanó tulajnak csak mozdulattal jelzi Attila anyagi helyzetét. Előbb összedörzsöli mutatóujját a hüvelykjével, azután minden ujját egyszerre billegtetve szélkelepet csinál a kezéből.

— Vigyen csak neki akármit, amit kér. Velem elszámolja! — szól erre Kraszner. De pincére így tájékoztatja:

— Ez nemigen kér hitelt. Fene sértődős. Józsi egyszer morgott neki. Azóta még, ha ajánlaná, sem venné igénybe. De ahogy nézem, így is kiüli itt ma az egész napot. Szerez valakitől, hogy a kávét kifizesse. De ha akarja főnök úr, majd másképp segítünk rajta, hogy ne rágja üresen azt a marcit. Javítókkal jóllakatom. A fölet imádja a kávén. És lehet hogy kér is.

A konyhaablakon már kiadták a pincérnek a föles kávét. A tálcát zsonglőri ügyességgel libbenti meg Kraszner előtt, mint amit Attila imád.

Kraszner elkacagja magát.

A javító azt jelenti, hogy ha a vendég túl világosnak találja a kávét, akkor a Japánban uralkodó szokás szerint visznek neki mindjárt külön javító-feketét. Ugyanígy, ha sötét a kávé, akkor javító tejhez van joga a vendégnek. Visszaélés nincstelen vendégek részéről természetesen előfordul. Egy javító kávé és egy javító tej majdnem egész adag tejeskávé. Hol sötét, hol világos alapon félig kiivott pohárhoz is lehet hozatni javítót és a fizetség csak egy kávé marad.

A pincér egyelőre viszi a fele-föl-fele-kávé nagykávét Attilának. Kraszner pedig, ahogyan naponta ezerszer teszi, végigsétál az üzemén. Itt fejbólintva üdvözli vendégeit, ott meg is áll pár nyájas szóra. Hiszen lényegében a Japánban, mint egy nagy családban, csupa ismerős ül. Ritkán bukkan föl egészen új arc.

Kraszner elhalad József Attila asztala előtt is. Ha lehet, föl is fokozza most szívélyes meghajlását, bátorító mosolyát Attila üdvözlésekor:

— Üdvözlöm szerkesztő úr! Hogy van?... De nem

zavarom! Tudom, dolgozni jött. Csak írjon!

És már megy is tovább Kraszner. Hiszen csak észrevehette, hogy Attila idegesen takarta le ebédjét a csomagolópapírral, és szeme majdnem ellenségesen lövell rá.

Na, a csöpp szalonnát Attila már fölbicskázta. Nagy falatokat nyelt hozzá a puha kenyérből. Ugyanezt teszi az élvezettel szürcsölt föles kávéhoz. Dehát a kenyérnek nagy darabja még ott van az asztalon, amikor már a föles kávé utolsó kortya is leszaladt Attila torkán.

A pincér ott tanúskodik a melegítő rácson állva ennél a folyamatnál. Most odaszökken Attilához és bizalmasan mondja, fél szemével a kenyérdarabra utalva:

— Egy kis javítót, szerkesztő úr.

Attila hirtelen fölszusszan. Legtitkosabb gondolatát szövegezte meg a pincér. De arcára aggodalom ül és így felel:

— Ne vicceljünk most, mert itt a tulaj. Most köszönt nekem. Kitör a botrány, ha észrevesz valamit!

Csakis a pincéri mérhetetlen emberismeret és önuralom tud olyan fintort vágni, amilyen tapintattal hunyorog a pincér Attilára:

— A kockázat nem a szerkesztő úré! Csak az enyém! Tessék rámbízni! Hozok egy javító feketét és majd egy javító fölet is.

Már menne is. De Attila felemeli a tenyerét:

— Várjon! Akkor dupla borravalót kap tőlem!

A pincér nem marad ott, noha jól látja, hogy Attila máris kotorász elő a zsebéből egy húszfillérest. Talán egyetlen és utolsó pénzdarabját. A pincér ellohol a feketéért. Már jön is. Leteszi Attila elé. Már fut is vissza a javító fölért. Már le is tette azt is Attila elé.

Akkora adag a két javító, hogy talán be sem fér együtt az Attila üres poharába. Attila előkelő mozdulattal nyújtja a pincérnek a húszfillérest. De a pincér:

— Majd elszámolunk! — szól és inalna el. Csak arra áll meg egy pillanatig, amint Attila aggodalmasan firtatja tőle:

— Hallja! Ennyi fekete és ennyi föl egyszerre, nem tűnt ez szembe?

— Ugyan! — legyint a pincér. — Nem egy vendég kérte. Kettő kérte. Egyik feketét, a másik fölet. Nyugton lehet!

Amint a konyha elé ér a pincér, Kraszner mosolyogva fogadja:

— Na?

— Be van gyulladva, hogy a főnök úr észreveszi a javítást. És húsz fillér borravalót akart rámerőltetni... Hehe! A kapupénzét!

Kraszner erre a zsebébe nyúl és odaad húsz fillért a pincérjének:

— Na itt van! Maga ne károsodjék!

Nevetnek. Ott áll Krasznerné is mellettük és így szól:

— Jól teszed, fiam, jól!... Valaki itt a festőasztalnál azt mondta a fülem hallatára, hogy: ez a nyiszlett kis ember legalábbis akkora költő lesz, mint Petőfi Sándor.

Érdeklődéssel

olvastam az „Érdekes Újság"-ban, hogy Orsini Fülöp herceg „Swing"-pengével felvágta az ereit. Ezen nem is lehet csodálkozni, mert a Swing-penge számos előnye ismeretes világszerte, rozsdamentes és a legerősebb erek átvágására is alkalmas. A világ reklámfőnökeit, csak bátorítani tudom, hogy ehhez az esethez hasonlóan bátran ragadják meg az alkalmat s népszerűsítsék gyártmányaikat. Mint például:

„Gróf X. Y., a neves perui közéleti férfi felakasztotta magát, természetesen Meteor-kötéllel."

„Kirabolták a Manhattan-bankot. A tettesek Williams kisipari, kézi megmunkálással készített fúrót használtak. Aki Williamsnál szerzi be szerszámait, soha nem megy máshoz. Zajtalan, biztos, ujjlenyomatmentes. Ugyanott orgyilok igényesnek eladó."

„Végrendeletet csak Titanic-golyóstollal írjon, kiegyensúlyozza a kéz remegését is."

A közönséget is érdekli az ilyesmi. Tudni szeretné, hogy a kerekasztal-konferencián melyik asztalos szállította a kerekasztalt, pusztító tornádó esetén melyik gyár készítményével mérték a vihar sebességét, a napfolttevékenység milyen napolaj használatát teszi indokolttá, s a világ végének izgalmai milyen cigaretta segítségével csökkenthetők.

Az amerikai atlétacsapat három oszlopa

Szepesi Béla rajza

Rafer Johnson, dekatlon-világbajnok (néger) — Mrs. Earlene Brown, női súly és diszkosz (néger) — Ira Murchison, 100 m világrekorder (néger)

Névváltoztatás

A L. M. július 3-i számába humoreszket írtam „Somfai visszatér" címmel. A rövid tréfában Somfai László költő szerepel, aki visszatér a másvilágról, hogy nekem jellemző dolgokat mondjon. A napokban mérsékelten goromba levelet hozott a posta Somfai László, szegedi író kollégámtól, aki – bár elismeri, hogy a név lehet „írókitalálta jelzés", mégis elégtételt kér a nyilvánosság előtt, nehogy bírói úton kelljen kérnie ugyanezt.

A név valóban költött név és sajnálom, hogy Somfai László kollégámat, akit nem is ismerek, akaratomon kívül megsértettem. Éppen ezért a kért elégtételt a legnagyobb készséggel megadom és közlöm mindenkivel, akit illet, hogy humoreszkem hősének nevét belügyminiszteri engedéllyel Purucz Gedeonra változtattam. Kérem mindazon Puruczokat, akik ezt magukra nézve sérelmesnek érzik, hogy reklamációjukat már újabb névváltoztatási javaslattal együtt juttassák el a szerkesztőségbe.

Gádor Béla

Ötletpályázatunk anyagából

Ötletpályázatunkra sok-sok ezer ötlet érkezett. Sajnálattal kell megállapitanunk azonban, hogy túlnyomó részük nem üti meg a nyilvánosság mértékét.

A pályázat júliusi dijait a következőknek itéltük oda:

1. ifj. Czifferszky Béla (a 30. számban megjelent ötletéért).

2. Zsiray Károly (a 28. számban megjelent ötletéért).

3. Longauer Imre (a 28. számban megjelent ötletéért).

Az 500—500 forintot postán küldjük el.

Itt említjük meg, hogy pályázatunkra augusztus 15-ig lehet ötleteket küldeni. Közöljük továbbá olvasóinkkal, hogy a lapunkhoz beérkezett sok ezer pályázatot lelkiismeretesen átnézzük, de azok nyilvántartására és megőrzésére nem vállalkozhatunk. A legjobb ötleteket közöljük, a meg nem felelő pályázatokról azonban technikai okok miatt nem áll módunkban külön értesítést adni.

Tablók szezónja van

Takács Sándor rajza
Bp. I., Táncsics u. 1.

Pesti kislány Afrikában

– Mondja, kedves, hol lehet ilyen fürdőruhát kapni?

Gorej János rajza
Bp. VII., Szinva u. 3.

Na ki?

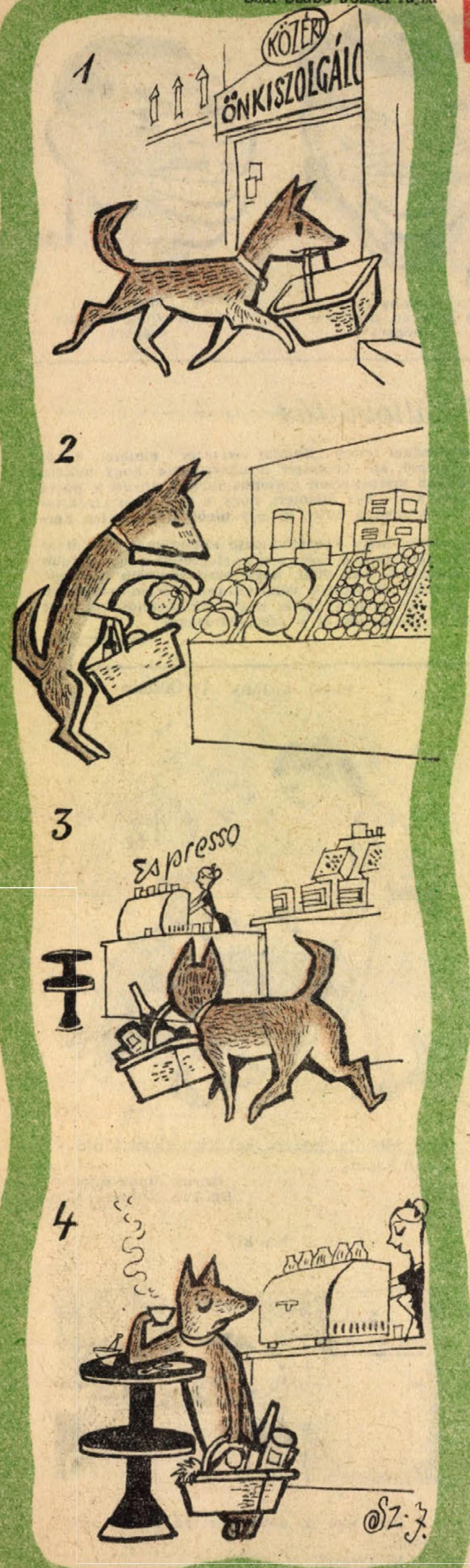

– Bent van az anyagbeszerző osztály vezetője?
– Ki keresi?

Riskó András ötlete
Bp. VII., Rákóczi út

Ez aztán intelligens kutya!

Szűr-Szabó József rajza

Ludas Matyi Színpada

A diadalmas férfi

Gizi: (sietve megy az utcán)

Sándor (mellélép): Gizike, Gizike!

Gizi (bosszúsan): Ó, maga az... mit akar tőlem?

Sándor: Semmit, Gizike. Beszélni szeretnék magával.

Gizi: Nem érek most rá. Különben is megírtam magának, hogy Jenőt szeretem. Hagyjon békén.

Sándor: Maga nem ismeri a Jenőt, Gizike. Jenő félannyira se szereti magát, mint én szeretem.

Gizi: Lehet, Sándor. De én kétszerannyira szeretem őt, mint magát.

Sándor (lágyan): Miből gondolja azt Gizikém, hogy a Jenőt jobban szereti, mint engem?

Gizi: Mert jobban szeretem. Mert ha vele vagyok, boldog vagyok!

Sándor: És ha velem van? Olyankor mit érez?

Gizi: Olyankor menni szeretnék. Olyankor ideges vagyok és türelmetlen.

Sándor (elevenen): Megmagyarázom magának, hogy miért van ez így. Mert ösztönösen tiltakozik ez ellen a helyzet ellen! Mert érzi, hogy változtatni kellene a kapcsolatunkon. Hogy egészen más viszony volna szükséges kettőnk között. A türelmetlenség, Gizike, a lélek vágyódása az elérhető boldogság után! Itt vagyunk ketten, én, a nyílt, leplezetlen érzelmű férfi, és maga a szemérmes, a gátlásokkal küzdő Gizike! Érti már? Miért nem néz rám? Megmondjam? Mert nem tud. Mert a szemérmes, gátlásos Gizikét idegesíti a tekintetem, mert maga csupa védekezés, Gizike az ellen, hogy felismerje, hogy engem szeret Gizike!

Gizi (meggyőződéssel): Ökör.

Sándor (kéjesen): Természetesen ezt mondja! Sérteget, de miért? Ha tudnád, Gizike! De sértegessél csak, drágám, mondd, hogy utálsz, hogy gyűlölsz! Forrjon az érzésvilágod, magasság és mélység, ódi et ámó! Gyűlölve imádsz!

Gizi: Veheti a kalapját.

Sándor: Hahaha! Kibújt a szög a zsákból! Tudod, hogy mit jelent a kalap! Mit jelent a kalap a lélektanban? Szekszuális szimbólumot! A tudatalatti vágy szólt végre belőled, Gizi!

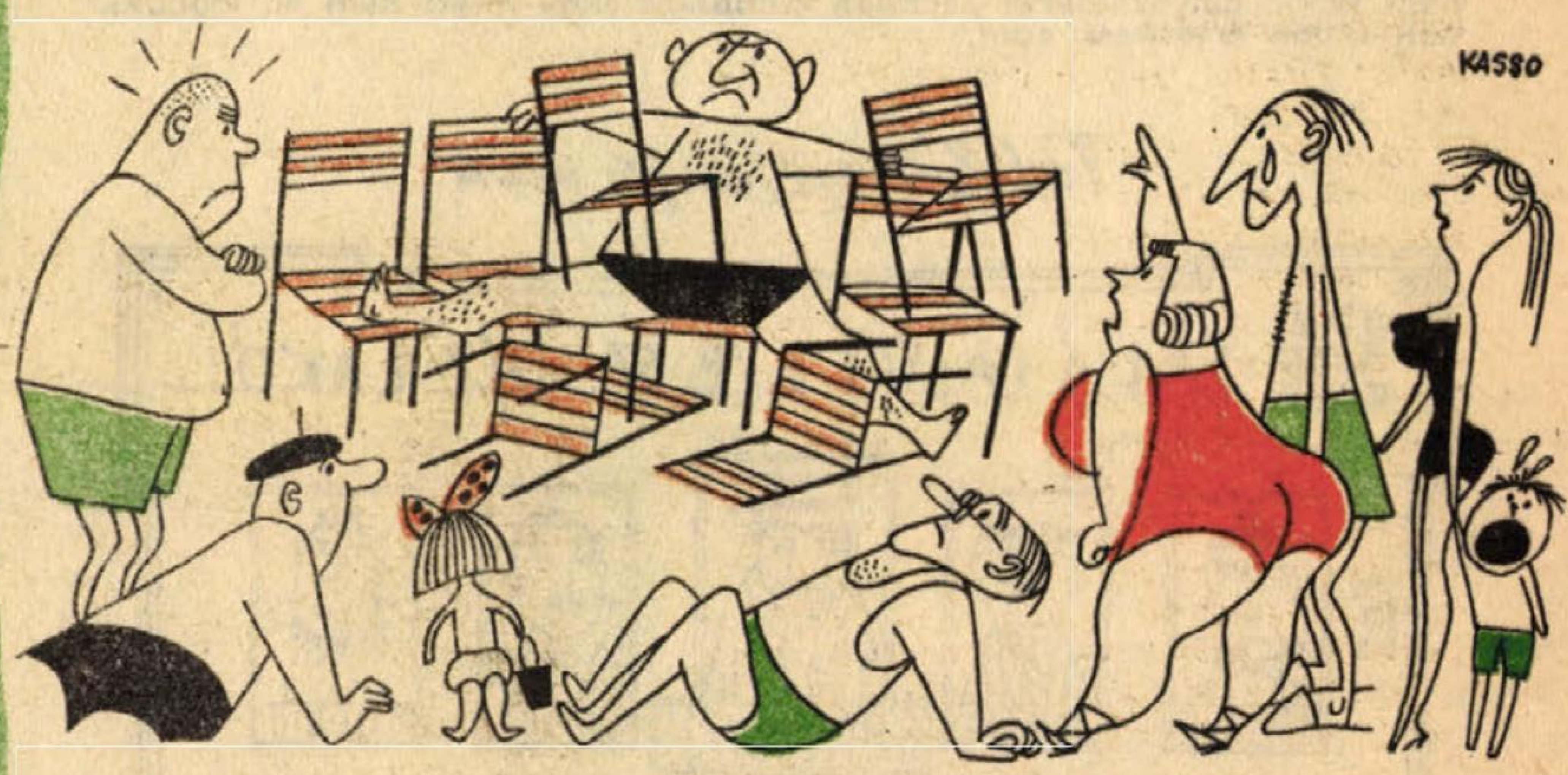
Gizi (megy): Hagyjon most már, mert felpofozom.

Sándor (extázisban követi): Ez az! Pofozni szeretnél, ütni, harapni, csókolni! Ugye, most futsz előlem, menekülsz! De megyek utánad, ne félj! Megyek utánad és leigázlak! Mert szeretsz, csak nem tudsz róla!

Somogyi Pál

A székfoglaló

Kasso rajza

– Egyik szék sem szabad! A feleségemet várom!

A birkózóvilágbajnokságon történt

A tehetséges fiatal Székelynek sikerült kiharcolnia a döntetlent Bayrak olimpiai bajnok ellen.

Egy fejkendős anyóka, — kiről csak az Isten tudná megmondani, hogy mit keresett a birkózó világbajnokságon — aggodalmasan méregette az izmos törököt, majd felsóhajtott:

— Még szerencse, hogy egyedül van...

Tisztelt Szerkesztőség!

Mint súlyos és megrögzött alkoholista, már hosszabb ideje figyelem magamon a szesz romboló hatását. Állandó részegségem miatt minden állásomból kidobtak, májam és lépem a lehető legkedvezőtlenebb állapotban van, járásom reszketeg, tekintetem tétova s olyan minősíthetetlen szavakat használok, hogy hovatovább legjobb barátaim is elfordulnak tőlem. Szeretteim már többízben figyelmeztettek káros szenvedélyemre, de azonfelül, hogy megvertem őket, figyelmeztetésük semmi eredménnyel sem járt. Az idegklinikát, ahová elvonó kúra céljából beutaltak, felgyújtottam, a megfékezésemre elősiető lovasrendőrszázadot bekerítettem és felmorzsoltam. Bilincseimet, amelyekkel végül is megkötöztek, szétvertem és eladtam, hogy árából szilvóriumot és móri Ezerjót vásároljak.

Érthető, ha ilyen körülmények között örömmel vettem hírét, hogy egy antialkoholista plakát jelent meg a főváros utcáin. Minthogy rám a plakátok mindig nagy hatással voltak, azonnal az utcára siettem, hogy magamat a plakát rendelkezésére bocsássam. Egy sámlit is vittem magammal, úgy tervezvén, hogy majd leülök szemközt a falragasszal és addig nézem, míg ismét ember nem lesz belőlem.

Fájdalom, ez utolsó reménységemben is csalatkoznom kellett. Mert bár az alkoholizmust ábrázoló figura nevetséges keménykalapjával, fókabajszával és hatalmas krumpliorrával valóban szánalmas látványt nyújtott, a tejivás hívének idióta ábrázata (a rajta látható pirospozsga ellenére is) jeges rémülettel töltött el. Nyilvánvaló lett előttem, hogy ha továbbra is az alkohol rabja leszek, keménykalapom, bajszom és krumpliorrom támad, ha azonban áttérek a tejfogyasztásra, egy bambán vigyorgó hülye lesz belőlem. aki tiroli kalapot visel a legnagyobb kánikulában is. Ilyen előzmények után nem tehettem egyebet, mint hogy szomorú szívvel a legközelebbi tejcsarnokba ballagtam, ahol sámlimat huszonhat forintért eladtam s a befolyt összegen a szemközti italboltban három deci rumot ürítettem az említett plakát alkotójának további munkásságára. Nem, tisztelt Szerkesztőség! Lehet, hogy nyomorúságos életemet a lelencházban végzem, de idióta — nem leszek!

Tisztelettel:
t. l.

Dulles állandó gondja

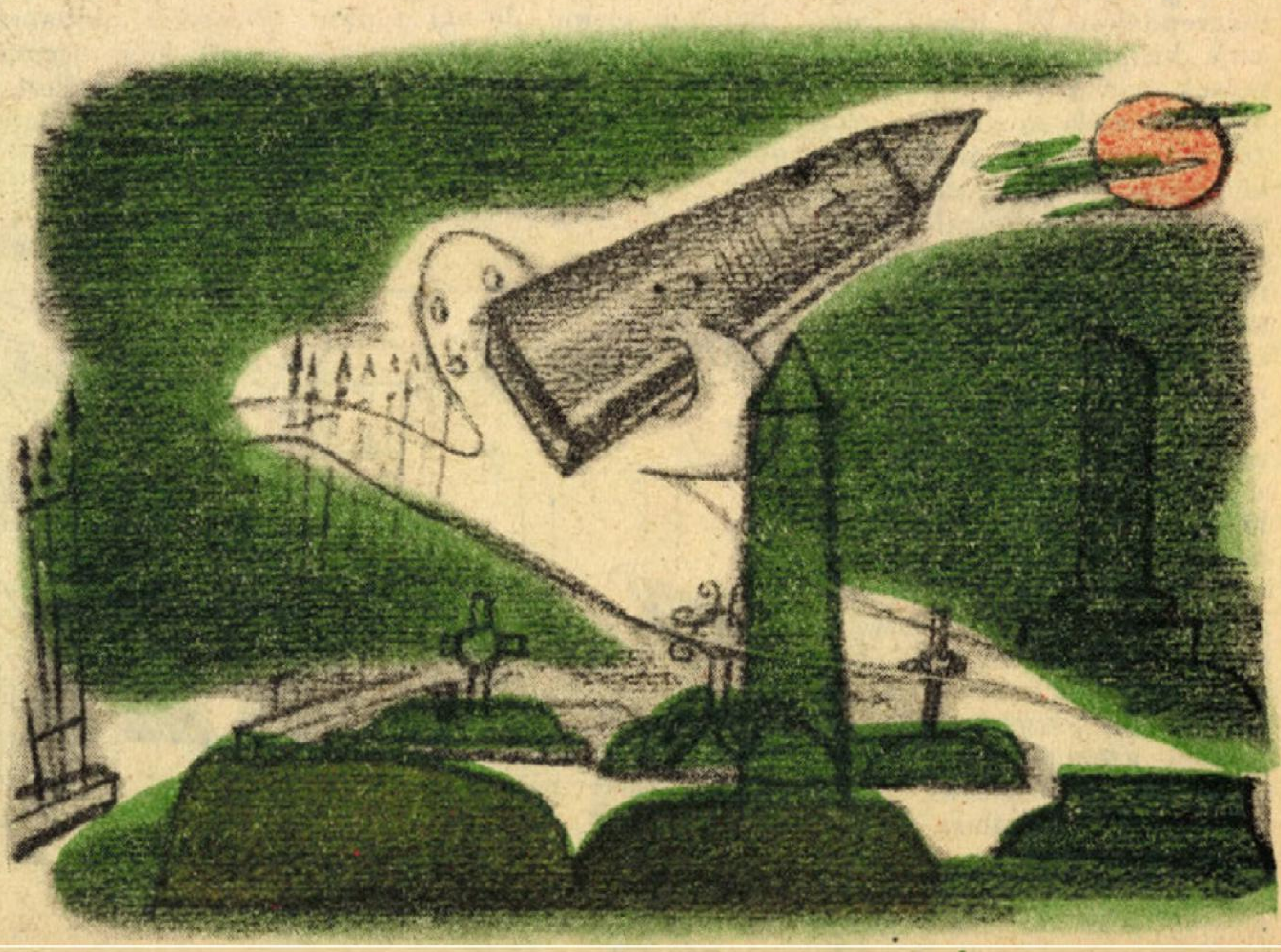
Szegő Gizi rajza

– De mit fogok eléje gördíteni legközelebb?

Javíthatatlan üzemi tolvaj

Szűr-Szabó József rajza

Szelleme örökké él...

Elparkosított bejárat

Van a nemrég épült Erzsébet királyné útja 18. számú házban egy nagyforgalmú KÖZÉRT-bolt. A boltnak a raktárát nem lehet megközelíteni, mert pontosan az ajtaja elé parkosították. Most azután van raktár, van különbejárat, csak éppen nem lehet használni ,mert a „Fűre lépni tilos!”

A kerületi KÖZÉRT igazgatója már a múlt év októberében levélben fordult a XIV. kerületi Tanács Házkezelési Igazgatóságához, amelyben figyelmeztette őket, hogy az eljövendő parkosításnál csináljanak utat a raktárajtóhoz. Válasz: még nem vették át a parkrészletet. Ezután az É. M. Lakóépülettervező Vállalathoz fordultak, amely utasította a Tereprendező és Kertépítő Vállalatot, hogy a raktárbejárathoz utat létesítsenek. Ez a beígért út azonban a mai napig sem érte el a raktárajtót, ezért a bolt dolgozói az árut az *üzleten keresztül* kénytelenek a raktárba hordani. Ez persze kényelmetlen a vevőnek és eladónak egyaránt.

Most már csak arra vagyunk kíváncsiak, hogy az É. M. Lakóépülettervező Vállalat utasításából mikor lesz végre – út?

B. E.

Le a bürokráciával.

Kiütemezett iskola

Egy II. kerületi iskoláról van szó, amelynek létesítése körül izgalmas csatározások folynak. Az történt, hogy a tanács múlt évi egyik VB-ülésén határozat született, amely szerint a Zsigmond téren és környékén épülő 510 új lakás gyerekserege részére, a település centrumában levő Kavics utca sarkán, nyolctantermes iskolát és száz személyes óvodát létesítenek. Ezt a határozatot jóváhagyás végett elküldték a Fővárosi Tanács illetékes osztályának, amely több helyszíni szemle után úgy döntött, hogy az iskola és az óvoda a kijelölt helyen felépíthető... Harmincezer forintos tervrajz készült és a Fővárosi Tanács tervosztálya márciusban levelet küldött, amelyben arról értesítették a II. kerületi tanácsot, hogy a Fővárosi Beruházó Vállalat 1959. szeptember 1-ig befejezi a Kavics utcai iskola építését.

Eddig tehát ment minden, mint a karikacsapás. A nyár elején azonban a jólértesültek arról kezdtek suttogni, hogy az iskola felépül ugyan, de nem a II. kerületi Kavics utcában, hanem fent a hegyen, a III. kerületi Ökörszem utcában.

Ezeket a híreket később „félhivatalosan” is alátámasztották. A tanácselnök erélyesen tiltakozott az eredetileg jóváhagyott terv suba alatt történt megváltoztatása ellen. Tiltakoztak a szülők is, mondván, hogy gyermekeiket nem hegymászásra, hanem a betűvetés tudományára szeretnék taníttatni. A tiltakozásokra eddig még nem jött válasz, a harc tehát még tart a Kavics utca és az Ökörszem utca között. Egy azonban már most is bizonyos: az ilyen hátulról jött intézkedések kiválóan alkalmasak a helyi tanács tekintélyének lejáratására.

(bernáth)

A világ egyetlen balkezes kaszása

A Földművelésügyi Minisztérium jobboldalán egy balkezes kaszás szobra áll. Tudvalevően csak jobbkézzel lehet kaszálni, balkezes kaszát egyáltalán nem gyártanak. Ez a szobor a világ egyetlen balkezes kaszása. Miért nem kérdezett meg a művész egy kasza-szakértőt, vagy miért nem nézte meg az egymás mellett álló, jobbkézzel suhintó kaszálókat a szobrász, mielőtt művébe belefogott? És miért nem tekintette meg a készülő szobrot a rendelő minisztérium?

Szabó József *mérnök, Budapest*

Ludas Matyi elintézte

A „Büntessék meg a szemetelőket” című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy a Fővárosi Tanács VB felkérésére Budapest rendőrfőkapitánysága utasítást adott a kerületi rendőrkapitányságoknak, hogy oktató módon, de szigorúan járjanak el a szemetelőkkel szemben. Megfelelő mennyiségű szemétgyűjtő láda elhelyezése után sor kerül a pénzbírságolásra is.

A Fővárosi Tanács Közlekedési Igazgatósága utasította a II. kerületi Tanácsot, hogy a 60-as autóbuszvonal margithídi megállójánál levő rossz járdát javítsák meg.

A rossz mátrai utakkal kapcsolatban az Egri Útfenntartó Vállalat ígéretet tett, hogy a porolajozási munkálatokat két héten belül befejezik.

A packázás öröme

Kaján és cinikus emberek szokták hajtogatni, hogy az örömök között legtöbb kielégülést nyújtó öröm: a káröröm. Nem vitatkozom velük, ez felesleges, de szerintem napjainkban a packázás öröme a legelterjedtebb.

Az üzleti kiszolgáló, a kalauz, a házmester, a hatósági megrendelésekkel tömött maszek kisiparos és még sokan mások packázással (a továbbiakban csak röviden: packa) szerez magának örömet. Ilyen közismert Közért-packa például: amikor a kiszolgáló következetesen elkerül téged és az utánad érkezett szomszédodat szolgálja ki; amikor a pult szentélyébe titokzatosan csomagolt 10 deka sonkádban odahaza megtalálod a több mint kétes frissességű, elszíneződött darabokat, meg dekányi héjakat; amikor a kofa a szemed elől dugja el azt az árut, amit éppen be akartál vásárolni, amikor odahaza észreveszed, hogy a hentes nem azt a húst csomagolta be, amit kiválasztottál. Ezek a Közért-packák azonban nem mindig tartoznak a packázás tiszta, vegyítetlen válfajához. Ezeket gyakran színezi az önérdek. Ilyen például a legtöbb házmester-packa is. (Ezek között legújabb a gondolkodó lift, amelyik rendszerint szombat délutánra, illetve vasárnapra romlik el.) A tiszta packa az, amelyiket önmagáért, a packázás öröméért gyakorolnak. Amiben benne van ugyan a hatalom eleme, de aki gyakorolja, annak az égvilágon semmi anyagi haszna belőle nincsen. Ilyen tiszta packa például a kalauz-packa. Alig lézeng egy-két utasjelölt a megállónál, a kalauz mégis elcsenget, mielőtt még lábadat a lépcsőre tehetted volna. Nincs belőle semmi haszna, az elcsengetés „kibabráló” örömén kívül. Még meggyőzőbb példa, amikor a kalauz a legszerényebb halk megjegyzést is — bármennyire indokolt az — a végállomásig tartó szóözönnel torol meg. Persze vannak vevő-, lakó- és utas-packák is. Ezek azonban szintén nem tiszta packák, mert nagy szerepet játszik bennük a revans vágy.

A legtisztább, érdekmentes packával a napokban találkoztam. Hetekig tartó utánjárásra végre engedélyezték telefonom átszerelését új lakásomba. Mégis további hosszú hetekbe került, míg telefonhoz jutottam. A telefonszerelő ugyanis bújócskát játszott velem, minden héten egyszer kijött hozzám szerelésre, de véletlenül mindig akkor, amikor senki sem tartózkodott a lakásban. Hogy ottjárt, azt csak a szomszédoktól tudtam meg. Végre egyszer mégiscsak találkoztam vele. Megkérdeztem tőle:

— Nem lett volna helyes, ha hátrahagy egy értesítést arról, hogy ekkor és ekkor ismét jövök, ahogyan a Posta is csinálja?

Megütközve nézett rám és gőgösen válaszolta:

— Mi nem levelezünk!

Ezt a telefon-packát éreztem a packázás örömének egyre inkább terjedő, már széles területeken ismert fajtái közül műfajilag a legtisztábbnak, legtökéletesebbnek.

Gyöngyösi Nándor

Nemcsak Gödön van így...

Szegő Gizi rajza

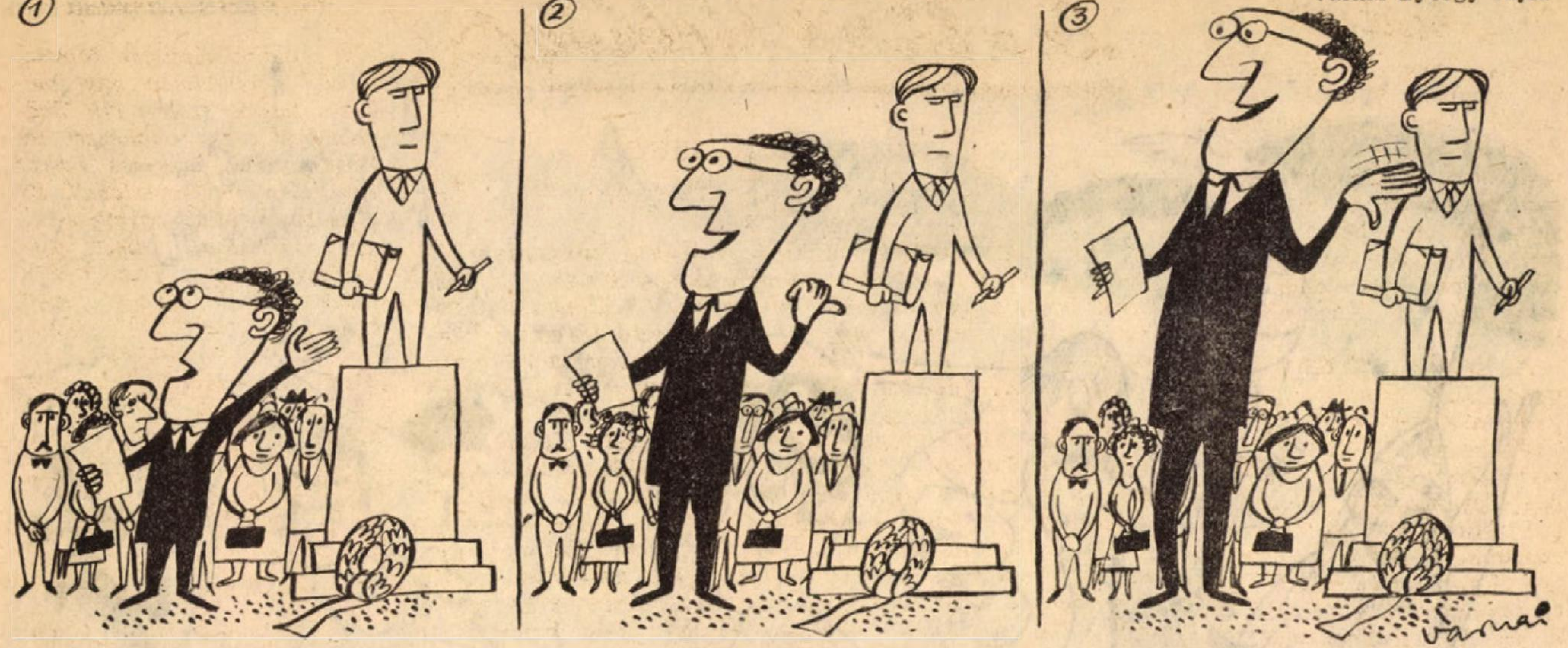

– Hát borbély nincs?

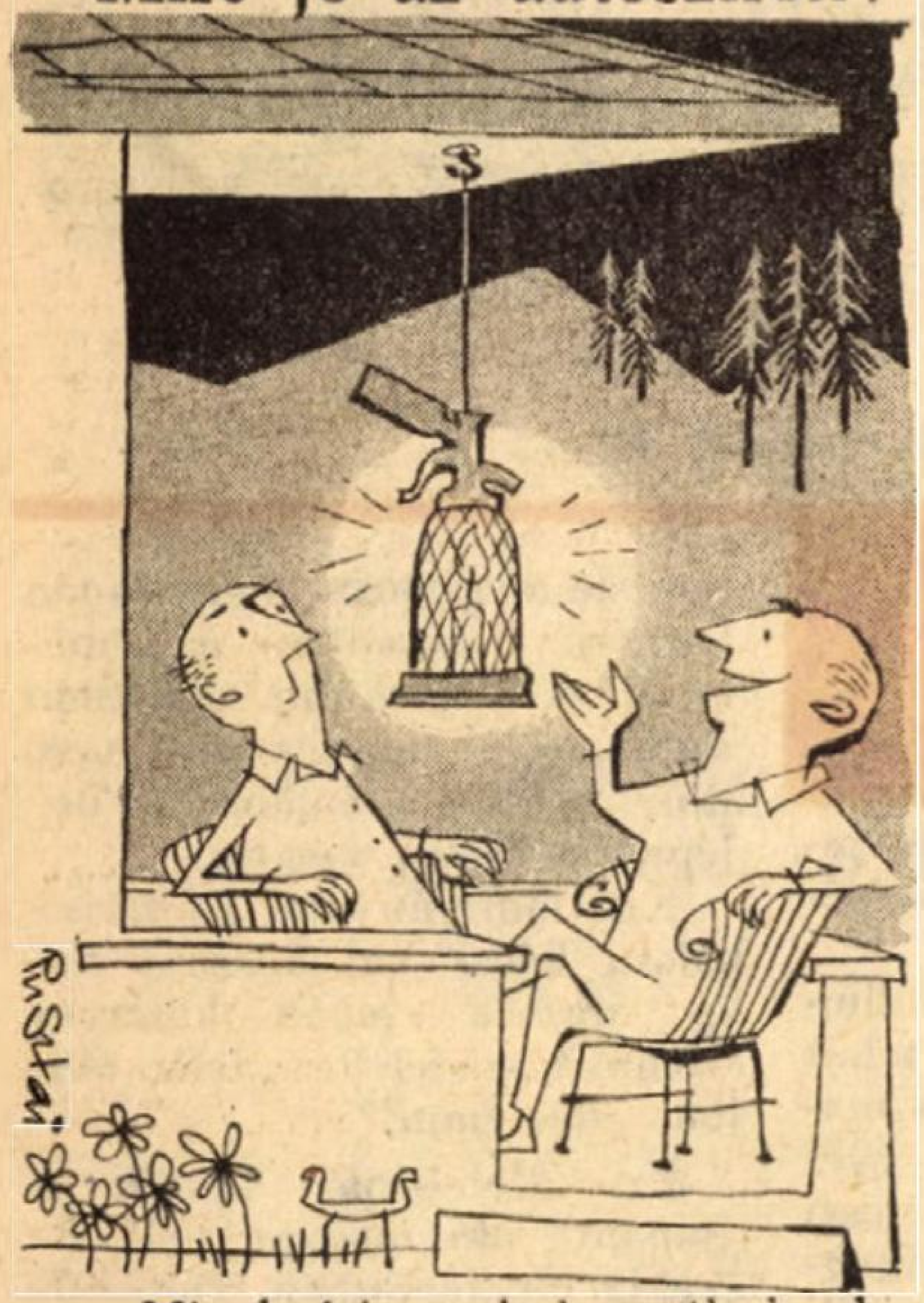
– Nincs. De tessék egy fényképet csináltatni és a szakállát le fogjuk retusálni . . .

A kortárs emlékbeszéde

Várnai György rajza

Mire jó az autoszifon?

– Mi akváriumnak használjuk, de ez sem rossz ötlet . . .

E heti hirdetésünk

Kamaszvers a szakállhoz

Csak serkenj az állam alatt, te szakáll,
Jön már a borotva, az majd lekaszál!
Keverem, keverem, keverem a habot,
Csudajó, csudajó, hogy férfi vagyok!

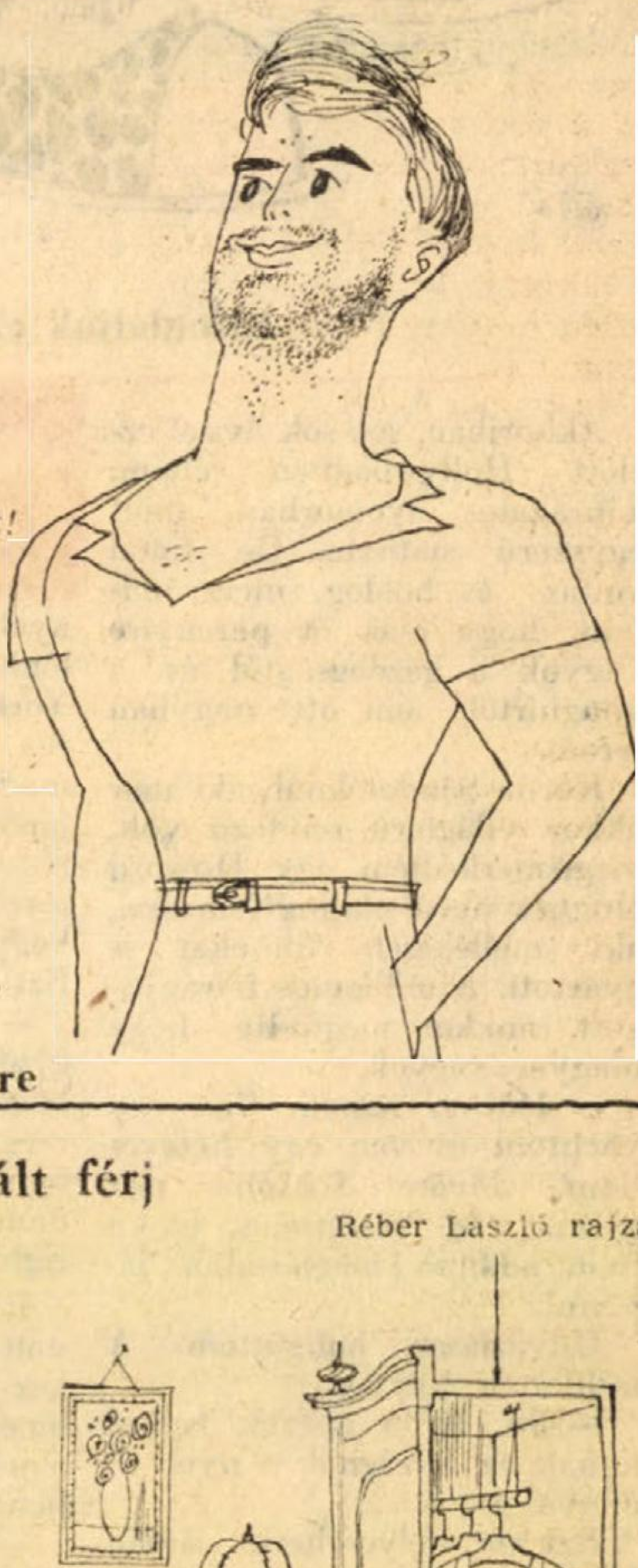
Ám — tudja az ég — jobb lenne talán,
Ha meghagylak. Hadd nézzen a lány,
És mondja pirulva: így már igazán
Kell a csókod. A randevú félhat után.

Csak nőj, te szakáll! A nagy Allah növeszt!
Az arcom dús vadonoddal övezd.
A hajón, melynek kapitánya leszek,
Cibáljanak északi s déli szelek!

Már nem tegezhet le a boltos, a pék,
Te vagy erre, szakállam, a biztosíték.
A buszkalauz rám így kiabál:
A szakállas férfinak van jegye már?

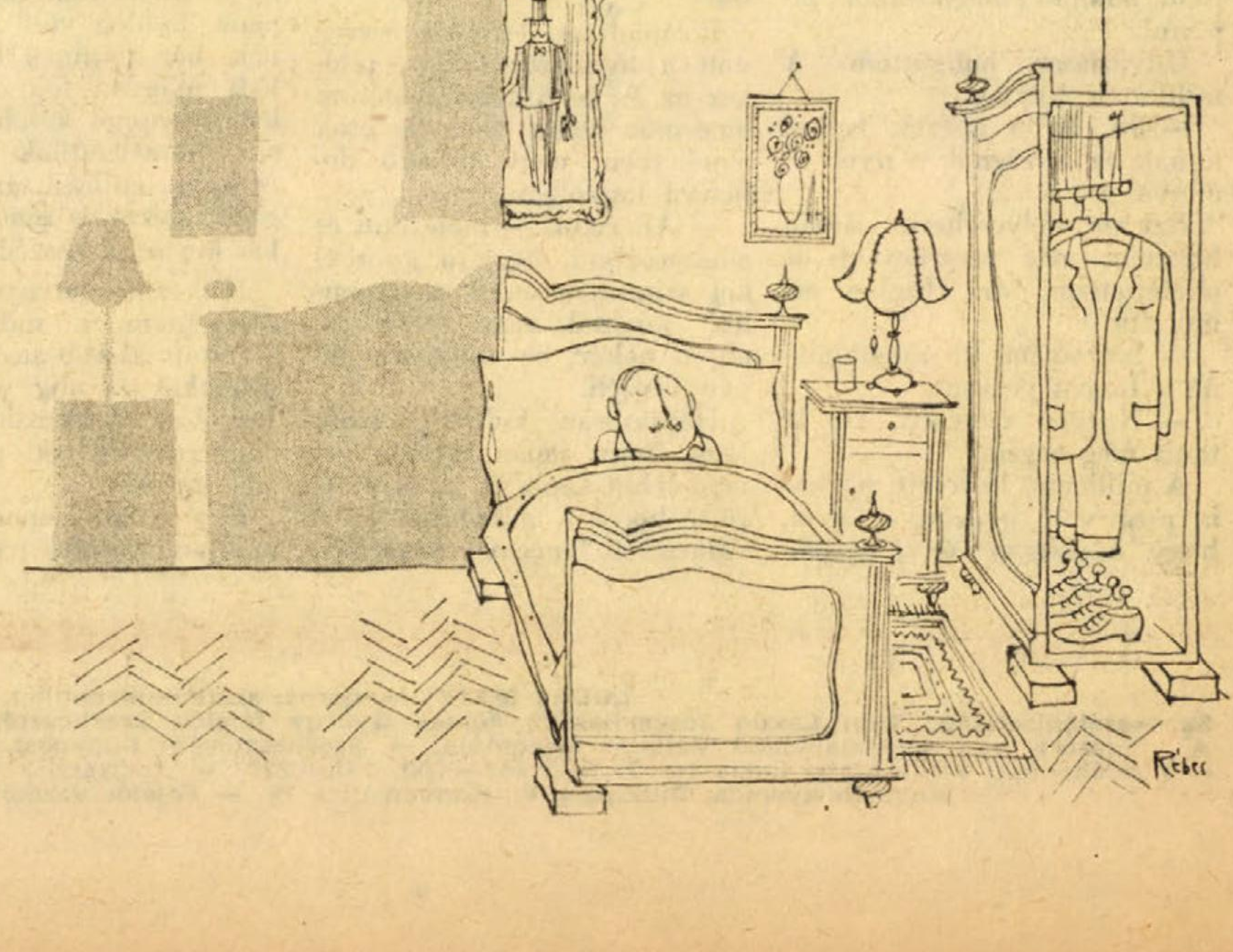
Meghajlik az élet a férfi előtt,
Rá várnak a nők, motorok, repülők,
S nem kap ki sosem, ha netán csavarog . . .
Csudajó, csudajó, hogy férfi vagyok!

Gyárfás Endre

Az elvált férj

Réber László rajza

Már a honfoglalók is tervezték

Szűr-Szabó József rajza

— Elfoglaljuk ezt a Dunakanyart és nemzetközi üdülőhellyé építjük ki...

Hollywoodi rejtély

Akkoriban, sok-sok évvel ezelőtt Hollywoodban éltem, káprázatos nyomorban, mint egyszerű statiszta. De fiatal voltam és boldog, mert tudtam, hogy csak öt percnyire vagyok a gazdagságtól és a világhírtől, ami ott nagyban terem.

Korda Sándoréknál, aki már akkor világhírű rendező volt, megismerkedtem egy Howard Hughes nevű olajmilliomossal, aki mellékesen filmeket is gyártott. A milliomos felragyogott, amikor megtudta, hogy magyar vagyok.

— Hát ez remek. Van egy yachtom és van egy hétéves fiam. Jövőre Tokióba megyünk és szeretném, ha a fiam addigra megtanulna japánul.

Udvariasan hallgattam. A milliomos folytatta:

— Jó, ha a gyerek ismeri annak az országnak a nyelvét, ahova utazik...

Ezt is helyeseltem. Aztán hirtelen, még megrémülni is elfelejtettem, Mr. Hughes ezt mondta:

— Szeretném, ha megtanítaná a fiamat japánul.

— Nagyon szívesen. De ki tanít meg engem?

A milliomos nevetett, ugyanis meg volt győződve arról, hogy a magyar és a japán nyelv között csak annyi különbség van, mint a New York-i és a chicagói nyelvjárás között, tehát, ha valaki magyar, akkor az biztosan tud japánul is. Szabadkozásomat részben szerénységnek vette, részben pedig azt hitte: félek, hogy nem fog eleget fizetni. Ezt kereken meg is mondta:

— Nézze, uram, én nem vagyok kicsinyes. Azt tartom, hogy valamit valamiért. Ön megtanítja a fiamat japánul, heti két órában és én fizetek önnek heti száz dollárt. All right?

Elsápadtam. Iszonyú összeg volt a heti száz dollár, amikor az én havi költségvetésem huszonöt dollár volt, de csak elméletben, mert állandó deficittel harcoltam.

— All right! — mondtam és elhatároztam, hogy a gyerekkel szimultán én is megtanulok japánul, nem lehet az olyan nehéz, ha százmillió japán beszéli.

Hamarosan kiderült azonban, hogy japán tankönyvet nem lehet kapni és az is kiderült, hogy a milliomos azért választott engem tanárnak, mert valódi, ferde szemű japánnal nem volt hajlandó szóbaállni.

Végül döntöttem: a milliomos csak angolul tud, tehát a gyereket megtanítom — magyarul. Szép nyelv és a gyerek majd csak hasznát veszi valahol. Vagy nem veszi hasznát, az már az ő dolga. Elkezdtem a tanítást. Két hónap múlva a kisfiú — édes, okos kis gyerek, nagyon megszerettem — már „kezitcsókolom papával" fogadta az édesapját és négy hónap múlva folyékonyan fecsegtünk magyarul. A papa boldog volt. A gyereknek, bár Frednek hívták, valódi magyar feje volt, mert hat hónappal később fölényesen beszélgettünk egymással és ha az apjával társalgott angolul, akkor is magyar szavakat kevert a beszédébe.

Időközben anyagilag helyrezöttyentem, a milliomos elárasztott kisebb-nagyobb ajándékokkal és alig várta, hogy Tokióban brillírozhasson csodagyerekével, aki perfekt beszél japánul.

Egy szép napon a papa unottan közölte velem, hogy estefelé meglátogatja egy japán barátja. Elsápadtam a rémülettől és menekülni szerettem volna, elrohanni és meg nem állni Tokióig, amikor is belépett a japán vendég.

Kis tanítványom „kezitcsókolom bácsi"-val köszönt neki, mire a japán könnyes szemmel azt felelte: „Isten áldjon, édes fiam!"

Mr. Molnárnak hívták a „japánt" aki magyar volt, de évekig élt Japánban. Dermedten figyeltem, de ő pillanatok alatt megértette a helyzetet és hosszan, boldogan beszélgetett a gyerekkel ezen a különös japán nyelven, majd gratulált nekem, a tanárnak. A papa, a siker örömére újabb értékes ajándékkal kedveskedett.

A világjáró magyar, aki később legjobb barátaim közé tartozott, meghatottan gratulált nekem a sikeres tanításért és megígérte, hogy sohasem fog leleplezni Fred apja előtt.

— Csak örülhet az a gyerek, hogy ilyen fiatalon megtanult magyarul! — mondotta mosolyogva.

Ennyi a történet.

Azóta tudom, hogy az ember japánul is taníthat, csak szerencse kell hozzá.

Királyhegyi Pál

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.